

JENS LAPIDUS

STOCKHOLM
DELETE

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

JENS LAPIDUS

STOCKHOLM DELETE

JENS LAPIDUS

**S T O C K H O L M
D E L E T E**

 KNIHA ZLIN

Copyright © Jens Lapidus, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martin Severýn, 2017

ISBN 978-80-7473-543-1 (PDF)

VÄRMDÖ

Tony Catalhöyük svou práci nijak zvlášť nemiloval, ale dalo se to. Vlastně snil o policejní uniformě. Dvakrát se neúspěšně pokusil dostat se na akademii. Čirá ne-spravedlnost. Měl perfektní zrak i sluch a fyzické testy zvládl levou zadní. Táhnout osmdesátikilovou figurínu po linoleem pokryté podlaze přijímacího oddělení pro něj byla hračka. Netrpěl ani žádnými nepovolenými nemocemi, školu vychodil s dostatečně dobrým prospěchem a trestní rejstřík měl čistý. Ani nikdy nezkusil drogy, přestože hodně jeho kámošům na druhém stupni i na gymnáziu přišlo zajímavější dát si špeka než honit štabajzny.

Pohořel až na psychologických testech. Prohlásili, že hrozí nebezpečí, že by nedokázal dostatečně přispět k rozvoji svému ani ostatních. Že není součástí celku. Tvrdili, že z něj cítí sólového hráče. Když na oddělení náboru zavolal, dali mu k telefonu někoho, kdo tu blbost jenom papouškoval: dotyčná opakovala stejné věty jako v rozhodnutí, slovo od slova, pořád dokola. Tony se nevzdával, naléhal. „Jestli mi to pořádně nezdůvodníte, tak tam na vás vlítnu, do hajzlu!“ Nakonec ho žena z náborového utnula: „Kromě toho, co jsem vám už řekla, snad ještě dodám, že máte zřejmě vážné potíže se sebeovládáním.“

Úplná hovadina. Tony hrával polovinu svého života týmové sporty, až později se pustil do submission

wrestlingu. Jasně, že dokáže být součástí týmu, fungovat ve skupině. Ale ty psychočarodějnice, co sestavovaly testy a pohovory, z nějakého důvodu nechtěly, aby na policejní akademii nastoupil. Nechtěly, aby pomáhal.

Mohl se jenom dohadovat proč.

Na nebi už začínalo svítat, ale okolní les se ještě nořil do tmy. Tony udržoval tachometr slušný kus nad povolenou rychlostí, šéfové je ve svižné jízdě podporovali, minimálně v noci, i když by to oficiálně nikdy nepřiznali. „Nemůžeme se přece loudat někde po silnicích,“ říkali. „Užiteční jsme na centrále nebo u zákazníků. A lidi ocení, když k nim dorazíme co nejrychleji, i když jsme vlastně spíš vrátnými v uniformě.“

Tony to označení nesnášel: vrátný v uniformě. On přece není žádný vrátný, je tu proto, aby bojoval proti nepořádku, přesně jako policista, jímž se chtěl kdysi stát.

Hlášení o spuštění alarmu z domu v lese za Ängsvikem na severním cípu ostrova Värmdö dorazilo přibližně před patnácti minutami. Šlo o výpadek proudu, který po několika minutách znovu naskočil. Silnice zely prázdnotou, podle Robina, jednoho z kamarádů z práce, se na téhle cestě kamery vypínaly. Tony tudy navíc nejel poprvé a GPS ho navádělo přesně.

Aniž by sundal nohu z plynu, zabočil u jednoho domu doprava na menší silnici. Tudy sice ještě nikdy předtím nejel, na druhou stranu nebezpečí, že by potkal jiné auto, v podstatě nehrozilo. Podle mapy se podél téhle cesty nacházelo sotva pár stavení.

K domu mu teď zbývalo už jen čtyři sta metrů. Po straně silnice se jako tmavá zeď vypínal les. V dálce před sebou uviděl za velikým křovím na krajnici cosi stát. Auto: na pravé straně stálo zřejmě zaparkované auto. Možná by měl zastavit a podívat se, jestli se něco ne-

přihodilo? Nic takového, alarm se musí zkontrolovat do pětadvaceti minut, nehledě na počasí i na to, jak daleko se dům nachází, tak zněla garance zákazníkům.

Když vjížděl ke stavení, pod koly mu křupal šterk na dvoře. Načerveno natřená chata s bílými rohy mu připomněla fotbalovou přípravku, kam jezdil jako dítě. První dva týdny letních prázdnin, pět let v řadě, trávil se svým bratrem na ostrově Vaddö v severních šérách, hráli foqus a spali v červených dřevěných chatkách. Pocházeli z městečka Fisksätra, jejich rodiče se odtamtud moc nevzdalovali. To byl vlastně důvod, proč mu nijak nevadilo pracovat na Värmdö: když nějakou chatu zabezpečenou proti vloupání po hlášení alarmu zkontroloval, a z devadesáti procent šlo o planý poplach, často se mu pak vybavil příjemný pocit, stejný, jako když jezdili s přípravkou na fotbalové prázdniny.

Vzadu na pozemku stál přístřešek na auta, Tony ale viděl, že je prázdný.

Neslyšel žádnou sirénu. Napadlo ho, že ji majitel nejspíš vypnul, většinou to tak dělávají. Z centrály se mu zkoušeli dovolat, ale nikdo to nebral. Ani to však nebylo nijak neobvyklé. Tenhle typ ohlášení často způsobovaly výpadky proudu, a pokud se to přihodilo uprostřed noci, zákazníci jednoduše znova usnuli.

Jistým způsobem tu nicméně panovalo přílišné ticho, přílišný klid. Jako by všechno kolem zadržovalo dech a čekalo na něj. Zmocnil se ho divný pocit. Vytáhl mobilní telefon a ještě jednou vytočil zákazníkovo číslo. Vyzvánělo to, ale nikdo neodpovídal.

Vstupní dveře, natřené nažluto, zdobilo nahoře malé okénko. Zdálo se mu, že uvnitř je tma. Tony dlouze stiskl domovní zvonek. Slyšel tlumený signál.

Na verandě stály holínky a na židli si všiml několika sedáků, jež se teď, když se počasí konečně umoudřilo,

přes den nejspíš dávají do lodi nebo na venkovní nábytek.

Nikdo neotevíral, zazvonil tedy znovu. Tentokrát držel tlačítko stisknuté ještě o něco déle.

Věděl, jak si v takovémto případě počínat: nezbývá mu než projít SP, standardní proceduru. Vizuální obhlídka vnějšku budovy, kontrola stavu věcí vzhledem k normálu. Dokumentace. Hlášení centrále.

Podezřelá vozidla, páčící nástroje pohozené v mokré trávě, poničené pojistky. Vylomené dveře, stopy od bláta na verandě, rozbitá okna.

Právě takové stopy by měl hledat.

Jeho pohled padl na typický zdroj falešného poplachu – jedno z oken v přízemí někdo nechal pootevřené. Stávalo se často, že je klienti zapomněli pořádně zavřít a vítr je rozrazil. Akorát že tady přece alarm spustil výpadek proudu, a ne otevření okna.

Tony k oknu došel. Trávu už nikdo nějaký čas neposekal, vojenské pohorky měl za chvíli mokré, což ale nevadilo, na tohle byly stavěné. V pokoji uvnitř byla tma.

Když se postavil na špičky, aby něco viděl, všiml si, že v každém ze skel dvojitého okna zeje kruhová díra. Klasická, i když značně pokročilá metoda vloupání, se kterou se dosud setkal jen dvakrát. Zřejmě použili přísavku, kolem níž vyřízli nožem na sklo dokonalý kruh, a ten pak jednoduše vyndali ven. Dírou strčili dovnitř ruku a otevřeli západku.

O falešný poplach tedy zjevně neběželo. Do centrály se pravděpodobně vyslal signál ve chvíli, kdy se někdo pokusil vypnout proud, aby v domě vypočil senzory pohybu, jenže se přepočítal, tenhle zákazník měl alarm s ochranou proti sabotáži. Přesně takhle to mělo fungovat. Tony cítil, jak se mu zrychluje tep.

Poodešel od domu několik metrů, zavolal znovu na dispečink a popsal, co objevil – jednoznačně se tu jednalo o vloupání.

„Probíhající, nebo dokonané?“ zeptal se Robin, který měl dnes v noci na komunikační centrále službu.

„To nevím. Uvnitř přece pořád ještě může někdo bejt a bílit to tam.“

„No jistě. Klienti jsou doma?“

„Nemám tušení, nikdo mi to nebere, i když jim furt volám jako nějakej pošahanej stalker.“

Tony si telefon zastrčil do pouzdra na pistoli a vydal se kolem domu, směrem k vchodovým dveřím.

Čím dál častěji vyjížděli k vloupačkám, během nichž obyvatelé spali doma. Pachatelé vnikli dovnitř oknem v horním patře, protože tam se většinou senzory neinstalovaly. Zákeřný, mazaný parazit. Tohle si chudáci zákazníci nezasloužili.

Tony se rozhodl, že s tím svinstvem skoncuje. Pokud ještě probíhá.

Znova se zadíval na dveře. Vzal za kliku a zjistil, že nejsou zamčené.

Vklouzl do domu.

Když otevřel, kabáty a pláště, jež visely v malé předsíni na věšáku, se zachvěly. Ucítil staré dřevo a vůni krbu.

Zašátral po baterce. Kužel světla dopadl na cosi objemného, co leželo na podlaze: vypadalo to jako pytel.

Napravo stoupalo schodiště do prvního patra. Přímo naproti viděl kuchyň.

Vyndal teleskopický obušek a uchopil ho do ruky. Černá kalená ocel, nejdelší možná varianta: dvacet šest palců. Na tréninku s obušky často zkoušeli obranu i útok. Ještě nikdy ho nepotřeboval použít ve službě, ale několikrát už ho měl připravený, to když se mu pod ruku dostali fetišci snažící se vynést z vily nebohých

majitelů domácí kino nebo jim vypít všechn alkohol. Tak nebo tak – někdy to přece musí být poprvé, říkal si.

Udělal jeden krok vpřed. Uslyšel skřípání rozbitého skla. Sehnul se a posvítil si. Podlahu vstupní haly pokrývaly maličké střepy.

Kuchyň se zdála perfektně uklizená. Znovu si všiml otevřeného okna, tentokrát ho pozoroval zevnitř jídelny. Na zdi visely ohromné kulaté hodiny. Ukazovaly čtvrt na pět.

Prostor přízemí byl otevřený, napravo od kuchyně se nacházel obývací pokoj.

Nijak zvlášť zařízené to tu neměli.

Jen křeslo. Konferenční stolec.

Za konferenčním stolkem cosi leželo.

Šel blíž.

Tělo.

Tony si posvítil.

Nic příšernějšího v životě neviděl.

Cítil, že se mu chce zvracet, jako by mu celým tělem projel zásah elektrickým proudem.

Hlava té osoby. Nezbyl na ní žádný obličej: někdo tomu člověku rozstřílel lebku.

Jeho zvratky dopadly na koberec.

Podíval se na podlahu.

Všude kolem krev.

Tony do telefonu křičel a vzlykal.

„Uklidni se už, nerozumím ti ani slovo,“ snažil se ho Robin pochopit.

„Zasraná vražda, totální masakr. Jsem si jistej, vůbec nedejchá. Pošli policajty, záchranku, nic šilenějšího jsem v životě neviděl.“

„Není tam ještě někdo?“

Tony se rozhlédl kolem. To ho vůbec nenapadlo. Ten, kdo má tohle na svědomí, se tu může klidně ještě pohybovat.

„Nikoho nevidím. Mám prohledat dům?“

„To se musíš rozhodnout sám. Nevšiml sis venku něčeho podivného?“

„Ne, vlastně ne.“

„Ani něčeho zvláštního na cestě k domu?“

Znovu vyběhl na verandu. Robinova otázka mu připomněla něco, co málem vytěsnil.

„Co děláš, Tony? Co se děje?“

Daleko vzadu, vedle cesty, po které přijel.

„Do prdele, Robine, v příkopu leželo auto, viděl jsem ho, když jsem jel sem.“

Přidal do kroku.

„Zavolám policii, ale zůstaň na telefonu,“ řekl Robin a Tony slyšel, jak začal na jiné lince mluvit se 112.

Tady, na čerstvém vzduchu, se mu hned udělalo trochu líp. Snažil se nemyslet na to, co spatřil uvnitř, o to se musí postarat skuteční policisté, právě teď byl opravdu rád, že není jedním z nich.

Vrátný v uniformě.

Ve slabém ranním světle to skoro vypadalo, jako by se tmavěmodré auto chtělo za keřem zavrtat do země. Když Tony houští nadzvedl, zjistil, že polovinu předku má promáčknutou. Muselo brázdit příkop nejmíň patnáct metrů.

Tony viděl jeho stopy v rozryté zemi. Okolní jehličnany se stále ještě topily ve tmě. Když tudy předtím jel, přes křoví nepoznal, jak moc nabourané auto je.

Šel blíž. Znovu si vzal do ruky obušek.

Zdálo se, že z kapoty se kouří. Možná to byl jenom prach, který vířil ve světle baterky.

Zabořil se do bláta, musel se držet na řídké trávě, aby neztratil rovnováhu.

Bylo to Volvo, model V60.

Snažil se zjistit, jestli v něm někdo neseďí, což ovšem nešlo tak snadno.

Došel až k autu a ze strany se podíval dovnitř.
Teď to uviděl. Na místě řidiče seděl člověk, nahnutý dopředu.

„Haló?“

Osoba se nehýbala.

Okýnko se promáčklo, tisíc prasklinek ve skle připomínalo led, ale neroztříštilo se.

Tony se sehnul a otevřel dveře na straně řidiče. Airbag byl vystřelený.

Patrně mladší muž, možná kolem dvaceti, blond vlasy.

Vypuštěný záchranný polštář působil jako bílý igelit, který někdo položil na volant.

Mladík byl v bezvědomí, možná mrtvý.

Tony mu koncem obušku nadzvedl ruku.

Žádná reakce.

I. ČÁST

KVĚTEN

1

Držet hubu a krok.

Nikola musel to svinstvo snášet pěkně dlouho.

Trčel tady už rok.

Ale brzo to skončí. Zejtra: poslední den. Chvála bohu – byl skoro zralej začít chodit s dědou Bojanem do kostela.

Měl na čele devatenáct zářezů. Švédsko je země padlá na hlavu – člověka tu můžou poslat do pastáku, i když už je plnoletej. Jenže za to mohla jeho *majka*. Linda – the never ending prudící matka. Vyhrožovala mu, že ho vyhodí z domu, že s ním přeruší veškerej kontakt. A co hůř: vyhrožovala mu Teddym. Vlastně: tohle jediný na Nikolu platilo – strach, že Teddyho příliš zklame. Teddyho zbožňoval víc než nejčerstvější porci snusu na stánku, víc než všechen haš na světě, někdy dokonce i víc než kluky. Kámoše, se kterýma vyrostl, svoje bratry.

Teddy: bratr jeho matky.

Teddy: jeho vzor. Ikona. Idol. Znal jen jedinýho člověka, kterej by se možná dal se strejdou srovnávat – Isaka.

Přesto to nestačilo. Keců a nařízenejch hodin veřejnejch prací pro mládež měl po krk. Bylo jich moc. Potuky příliš vysoký. Kňourání sociálky nekonečný. Linda žádala, aby se o něj postarali. *Chtěla*, aby jejího jedinýho syna nacpali do léčebny bez drog, bez jakýkoli legrace, totálně bez holek.

Právě tam strávil poslední rok svého života. LVU. *Hlídané bydlení pro mládež do 21 let ve Spillersbodě.*

Léčba bude nařízena v případě, že dotyčný či dotyčná vystavuje své zdraví či řádný vývoj vážnému nebezpečí újmy užíváním návykových látek, trestnou činností či jiným společensky destruktivním chováním.

Fuck LVU: ten paragraf už slyšel nejmíň pomiliontý. Ani tak pro něj vůbec nic neznamenal.

Každou druhou minutu: v hlavě se mu omílala utkvělá myšlenka. Jako obehranej hit nějakýho unavenýho house dýdžeje. Jako refrén pozpátku: Zasraná matka. Zasraná matka. Zasraná matka.

„Snažila jsem se pro tebe udělat první poslední, Nikolo,“ říkala, když se dostal na opuštěk domů. „Možná by všechno dopadlo jinak, kdybys měl nablízku tátu.“

„Vždyť jsem měl Teddyho.“

Matka zatřásla hlavou. „Myslíš? Tvůj strejda osm z posledních devíti let seděl za mřížema. To je podle tebe mít někoho nablízku?“

Nikola seděl ve třídě úplně vzadu. Jako vždycky. Polykal s-v-i-n-s-t-v-a. Vážně věděli, jak ho dostat na kolena.

Občas se mu do refrénu dostala nová verze: Zasraná Sandra. Zasraná Sandra. Zasraná, zkurvená Sandra.

Sandra byla Nikolova takzvaná vedoucí skupiny. Mlela něco o nabídkách práce. Člověk se musí umět správně prezentovat, napsat motivační dopis, vylízat někomu řít. Nikola nechápal, co maj všechny ty kecy znamenat: šel přece na učňák právě proto, že ho žvanění nijak netankovalo. A navíc, žádněj v-devět-začneš-v-pět-skončíš život rozhodně neplánoval. Natož makat někde načerno jako fachman. Existovaly mnohem rychlejší způsoby, jak vydělat *money*. Znal to z vlastní zkušenosti. Za práci pro Jusúfa se platilo na ruku.

Malá debatní skupina: jen Nikola a dalších pět týpků, jednou tejdně. Očekávalo se, že ve zbylém čase se bude hlásit na praxi, kterou mu zařídili v Åkersberge: Elektroservis George Samuela. Na Georgeovi nebylo vůbec nic špatného, Nikola to prostě jenom nedával.

Podle šéfový ve Spillersbodě a jeho matky pro něj pár hodin ve skupině vedle praxe představovalo to nejlepší. „Zlepší to tvou schopnost soustředit se. Možná nebudeš mít ze švédštiny jedničku, ale určitě se ti hodí umět pořádně číst.“ Plácaly větší nesmysly než alkáči na lavičkách v parku v Ronně. Jasně, že umí číst. Jeho děda byl nějakej knihomol: génius z Bělehradu přes knížky. Nikolu naučil kouzlu písmenek, když mu bylo šest. Sedával u jeho postele a vyzobával pro něj krásný starý věci: *Ostrov pokladů*, *Dvacet tisíc mil pod mořem*, *Tajuplný ostrov*.

Nikola se toužil nepozorovaně plížit pod radarem, plout jako olej po vodě. Chtěl se stát stínem, žít takovej život, kterej mu bude sedět. A ne trčet zavřenej ve třídě. Aby na něj dohlížely nějaký odporný zkratky před a za jménem.

Ale jasně: už to má za pár. Jeho dvanáct měsíců v tý nejnudnější trapárně za chvilku skončí.

Život zase dostane smysl.

Život bude zase Životem: věci už se daly do pohybu. Vědí, že je na cestě. Jusuf se mu ozval a zeptal se, jestli by se za pár dní na něčem nepodílel.

Úloha hlídače. Ale ne na jen tak ledajaký šmelině. Půjde o vyjednávání. Soud ve vlastní režii. Stání mezi dvěma rozhádanýma falangama ze Södertälje.

A soudcem bude Isak. Isak tu záležitost rozsekne – namísto toho systému, co Nicka zabás sem.

Isak, pane jo. Pěknej skok nahoru.

Přesto na to Nikola ještě nekývnul.

Policejní útvar pro Stockholmský kraj
Výslech Matse Emanuelssona, 10. prosince 2010
Výslech vedl: Joakim Sundén
Místo: Cela předběžného zadržení, Kronoberg
Čas: 14:05–14:11

VÝSLECH

Přepis rozhovoru

JS: Probíhat to bude následovně. Já budu celý rozhovor nahrávat.

ME: Aha.

JS: Nacházíme se ve výslechové místnosti ve vazební věznici v Kronobergu, je 10. prosince 2010 a se mnou je tu podezřelý, 44letý Mats Emanuelsson. Je to tak?

ME: Ano.

JS: Souhlasíte s tím, aby byl tento výslech prováděn bez advokáta?

ME: No... a co to znamená?

JS: Není na tom nic zvláštního. Dostanete se tak odsud mnohem rychleji, nebudeme muset kontaktovat soud, který pak bude shánět advokáta, a ti si dávají načas. Řeknu to takhle, jestli chcete advokáta, nemůžu vám zaručit, že se výslech stihne dneska, nejspíš ani zítra. A vy tu budete sedět a čekat na něj.

ME: Ale... Z uzavřených míst mám panickou hrůzu. Kdysi mě unesli, víte to?

JS: Ne, to jsem nevěděl. Co vám udělali?

ME: Zavřeli mě do bedny, víko přitloukli hřebíky. Je to asi pět let. Něco takového už nezvládnou... Navštěvoval jsem kvůli klaustrofobii psychologa, musím se odsud dostat co možná nejdřív.

JS: V tom případě bychom podle mě určitě měli začít bez advokáta, a pokud získáte pocit, že chcete výslech přerušit, necháme toho.

ME: Ano, to bychom měli. Musím odsud pryč.

JS: V tom případě začnu tím, že vám oznámím podezření. Jste podezřelý z napomáhání trestnému činu držení omamných a psychotropních látek, a sice především ve čtvrti Gamla stan ve Stockholmu, kde jste se společně se Sebastianem Petrovičem, nebo Sebbem, jak se mu podle našich zjištění říká, snažili dostat k neznámému množství narkotik. Mluvím jasně?

ME: Narkotik?

JS: Ano, tak zní podezření.

ME: Jste si tím jistý?

JS: Naprosto. Neměl bych snad?

ME: Existují nějaká jiná podezření?

JS: K tomu se v této chvíli ještě nemůžu vyjadřovat. Chci nicméně znát váš postoj k tomuto podezření.

ME: Nemám s tím vůbec nic společného.

JS: Tvrdíte tedy, že jste nevinný?

ME: Ano, pochopitelně.

JS: Pak vám chci položit několik otázek.

ME: Dobře.

JS: Co jste v té čtvrti dělal?

ME: Nic zvláštního, prostě jsem tam byl.

JS: Znáte Sebastiana Petroviče?

ME: Bez komentáře. Je také zatčený?

JS: Nechcete komentovat, jestli ho znáte, ale zajímá vás, jestli je zatčený?

ME: Ano.

JS: Pak vám tedy můžu sdělit, protože jeho zatčení by stejně bylo veřejně dohledatelné, že zadržen nebyl, je na svobodě. Mám na vás ale další otázky.

ME: Aha.

JS: Vlastníte terénní vůz Range Rover s registrační značkou MGF 445?

ME: K tomu nemám co říct.

JS: Víte, s kým se Sebbe v centru setkal?

ME: Bez komentáře.

JS: Víte, co tam jel vyřizovat?

ME: Bez komentáře.

JS: K ničemu z toho se nechcete vyjádřit?

ME: Ne, vlastně ne. Jak jsem řekl, nemám s tím vůbec nic společného. Nevím, proč tady sedím. Musím se jen dostat ven, jinak mi praskne hlava...

JS: Do toho předvěčerejšího incidentu zapletený jste.

ME: O ničem nevím. Narkotika nejsou můj rajón...

JS: Chápu. Také mě to překvapilo, mám-li být zcela upřímný. V tom případě na to asi budeme muset jinak. Počkejte tady, vypnu nahrávací zařízení, uděláme si krátkou pauzu.

Výslech byl ve 14:11 ukončen.

MEMORANDUM 1

Přepis rozhovoru

JS: Nahrávací zařízení je vypnuté, nejde tedy o žádný formální výslech. Říkejme tomu povídání mezi čtyřma očima.

M: Co to znamená?

JS: To znamená, že si můžeme dovolit se v tom, co si řekneme, cítit trochu svobodnější. Nikomu o tom nepodám zprávu, pokud si to nebudete přát. A budu k vám upřímný, Matsi, už jsem si o vás leccos zjišťoval. Máte dvě děti, zcela obyčejné zaměstnání a je pravda, že vás před několika lety unesli. Muselo to být příšerné. Neměl byste sedět zavřený tady, na takovémhle místě.

M: Nemůžete mě teda prostě pustit? Už tu trčím skoro dva dny. Jsem od toho zážitku silně traumatizovaný. Prošel jsem si šílenými svinstvy. Prosím vás, buďte od té dobroty. Dělá se mi tady uvnitř skutečně zle.

JS: Musíte ale pochopit, že tu jde o vážný trestný čin, o drogy. Na jisté osoby jsme během vyšetřování použili tajné donucovací prostředky. Ne na vás, na jiné.

M: Co tím chcete říct?

JS: Tajné odposlouchávání místností, telefonních hovorů, sledování. Máme ohromné množství důkazů. Určitě vás odsoudí, to vám mohu říct s jistotou. Dostanete minimálně deset let natvrdo. A nemyslím si, že zrovna vy byste si vězení užíval.

M: Takže... (vzlykání) tady nemůžu... už to trvá několik let.

JS: Nejprve si odsedíte pár roků v Kumle, nejtěžší věznici v celém Švédsku, a je vám samotnému jistě jasné, co tam takovým, jako jste vy, provádějí. Pro slabochy žádný med.

M: Ale... ale... (nesrozumitelné)

JS: Chápu. Tady se snadné řešení nenabízí. Počkejte chvíli, přinesu vám kapesníky.

M: (nesrozumitelné)

JS: Prosím.

M: Děkuju... (smrkání)

JS: Možná vám to bude připadat nepříjemné, ale jsem zvyklý mluvit na rovinu. Věc se má následovně, rád bych vám něco nabídl. Je to trochu netradiční, ale jak jsem říkal, podle mě se sem nehodíte.

M: Povídejte, prosím. Udělám cokoli.

JS: Je to celkem jednoduché. Pochopili jsme, že máte rozsáhlé kontakty, znáte se s jistými osobami, které nás zajímají. To jsme si ověřili na vlastní oči i uši, abych tak řekl. A já bych o nich rád věděl všechno, chtěl bych slyšet o všem, co jste měli za lubem. Pokud mi s tím můžete pomoci, slibuji vám, že vše zůstane za zavřenými dveřmi. Bez výsledku, mimo záznam, bez obžaloby a advokátů. Vaše jméno nebude nikde figurovat. A na oplátku zase pomůžu já vám.

M: Pustíte mě?

JS: Pokud na to přistoupíte, propustím vás a už po vás nepůjdeme. Uzavřeme dohodu, vy a já, rozumíme si?

M: Nejsem si jistý...

JS: Promyslete si to. Zvažte všechny možnosti. Osm nebo deset let v Kumle proti pár hodinám rozhovorů se mnou.

M: Co když se to zvrhne... je to nebezpečné. Věřte mi, byl jsem zapletený do spousty věcí.

JS: Ano, to jsem si myslel. Jenže vy nejste součástí oné mašinerie, vedete normální život. A pokud na můj návrh kývnete, musíte tak učinit z vlastního rozhodnutí. Nikdy vás nemůžu ke spolupráci nutit. Poskytnu vám však záruky, které potřebujete.

M: A co moje děti?

JS: Asi takhle, všechno, co řeknete, použiji pouze jako podklad pro další vyšetřování. Nikdy nebudete muset svědčit, vaše jméno nikde nezmíníme. Budeme vás vést pod přezdívkou „Marina“ a pravdu budu znát jenom já. Stoprocentní utajení. Nebudete se muset strachovat ani o sebe, ani o své děti. Můžeme si teď udělat pauzu, jestli chcete, půjdu na chvílku ven, abyste si to promyslel.

M: Nejspíš ano.

JS: Dobře. Jenom nezapomínejte, minimálně deset let. Kumla. Nebo pár hodin obyčejného povídání se mnou.

2

Všichni seděli na sametem potažených křeslech a pohovkách a nezávazně spolu konverzovali. Emelie některé z právníků znala už z dřívějších, s některými studovala, jiné potkala na kurzech Švédské advokátní komory, jeden z nich byl navíc její kolega z kanceláře.

Pod přívětivou atmosférou ale pulzovalo napětí. Jak by ne: zkoušející je vyvolávali jednoho za druhým. Mobilní telefony museli umístit do malých plastových sáčků a položit na stůl na začátku chodby. Povolený byl jen papír, psací potřeby a složka s pravidly advokátní etiky a rozhodnutími disciplinární komise.

Už se to blížilo: každou chvílku ji zavolají k ústní zkoušce, která rozhodne, jestli se stane advokátkou,

nebo ne. Veškerá dosavadní studia v podstatě představovala cestu k tomuto cíli. Dvanáct let na základní škole a na gymnáziu, následný rok na studiích v Paříži, který sice skoro celý strávila v barech v okolí Bastily, zato se však naučila plynně francouzsky. Potom tři a půl roku na bakaláři na právech. A nakonec: tři roky jako koncipientka u advokátní kanceláře Leijon. Během toho prošla u advokátní komory několika kurzy etického kodexu a stavovských předpisů. Také si sehnala všechna možná doporučení, která by mohla potřebovat. Nebylo to totéž jako se hlásit na obyčejnou pracovní pozici, kdy člověk musí do životopisu napsat kontakty na dva předchozí oblíbené šéfy. Nikoli, Švédská advokátní komora vyžadovala jména a adresy všech právníků protistran a soudců, se kterými se žadatel během celé své kariéry setkal, včetně shrnutí, za jakých okolností k setkání došlo. V případě Emelie sice nešlo o kdovíjak obsáhlý seznam, protože skoro pod všemi případy, na kterých pracovala, stáli podepsaní její nadřízení, tedy partneři kanceláře, i tak ale její seznam čítal více než dvacet osob. Komora všechny kontaktuje a každý z nich se vyjádří, jestli je Emelie dostatečně hodna do jejich svatostánku vstoupit.

A teď, den D: závěrečná zkouška. Pokud ji zvládne, zbytek už je pak pouhá formalita. Brzy se bude moct honosit titulem advokát.

„Emelie Janssonová,“ rozlehlo se chodbou.

Přišla na řadu.

Zkoušející jí podal obyčejný papír formátu A4 s textem. Teď má dvacet minut, aby si promyslela odpovědi a připravila se na prezentaci a otázky komise. Uvedli ji do oddělené místnosti se zelenými tapetami, zařízené jen dubovým psacím stolem a židlí. Na zdi visela rytina zobrazující jakýsi starodávný soud. Očima prolétla první bod.

OTÁZKA A

Z etického a praktického hlediska rozeberte problematiku situací, jež mohou vyvstat v případě popsaném níže.

Britský obchodník Mr. Sheffield kontaktoval advokátní kancelář Vipps a poprosil ji o pomoc při akvizici realitního komplexu v Göteborgu.

Mr. Sheffield advokátce Mie Martinssonové sdělil, že ho před asi deseti lety kancelář zastupovala. V komplikovaném případě mu prý pomohl tehdejší partner společnosti Sune Storm. Mr. Sheffield tvrdí, že „se považuje za klienta kanceláře a očekává tedy, že o něj bude postaráno“.

Po několika týdnech vzájemné korespondence začne Mia lehce pochybovat o tom, kdo Mr. Sheffield vlastně je. Odmítá totiž jakékoli financování bankou a hodlá celou kupní cenu, 220 milionů švédských korun, převést na klientské konto u advokátní kanceláře. Převod se nicméně neuskuteční z bankovního konta Mr. Sheffielda ve Velké Británii, ale od společnosti se sídlem na Britských Panenských ostrovech.

Emelie si v úkolu podtrhla několik slov a vyndala si na stůl složku s pravidly, ale hned ji zase odložila. Než se pustí do listování klauzulemi, musí se zamyslet sama. Identifikovat otázky. Etická úskalí.

Neměla kancelář nebo advokátka klienta nejprve prověřit? Udělat si kopii osobních dokladů, projít si databázi odmítnutých případů kvůli střetu zájmů? Měl by být pan Sheffield skutečně považovaný za klienta jen proto, že jím byl před deseti lety? Kdy vlastně klientský vztah vznikl? A jaká má obchodní inspekce pravidla pro kontrolu a zamezení praní špinavých peněz?

Začala si do zápisníku dělat poznámky.

Někdo zaklepal na dveře: její čas vypršel. Dvacet minut uběhlo rychleji, než myslela. Prošla si všechny otázky,

čtyři podobné situace jako v případě advokátky Martinssonové a pana Sheffielda. Každá obsahovala různé okruhy problémů. Advokacie ve sdružení, zacházení se svědkem, problematika vedení kanceláře. Podjatost.

Advokátovi, který ji zkoušel, bylo kolem šedesáti a měl až neskutečně perfektně upravený knír. Přisedící, jež byla asi o deset let mladší než on, se snažila vypadat na dvacet. Oba formálně oblečení: on v tmavě modrém obleku s kravatou, ona ve vínovém kostýmku.

„Výborně, takže můžeme začít třeba případem advokátky Mii Martinssonové. Jak by se měla zachovat?“ zeptal se zkoušející.

Takhle to před třemi týdny probíhalo.

Teď seděla Emelie v kanceláři. Měla by pracovat, ale myšlenky se jí toulaly docela jinde. Každou chvíli se jí mužou ozvat.

Telefon zazvonil.

„Ahoj, tady máma.“

„Ahoj.“

„Co je s tebou?“

„Promiň, myslela jsem, že volá někdo jiný. Dnes by mi měli dát vědět.“

„Kdo? Něco kvůli práci?“

„Dá se to tak říct. Jestli jsem tu zkoušku udělala a jestli moje žádost prošla. Pokud jo, je ze mě advokátka.“

„Neblázni, to je přece báječné! Velká gratulace. Takže ti přidají?“

„Ještě přece nevím, jak to dopadlo. A plat vyšší mít nebudu, v naší kanceláři to zase tolik neznamená. Stát se advokátem má formálně asi největší smysl pro ty, co se zabývají trestním právem, ti pak můžou díky tomu obhajovat a tak. Pro mě to má spíš symbolický význam. Budu mít splněno, abych tak řekla.“

„To ano, ale stejně je to úžasné.“

Emelie v jejím hlase poznala, že se něco děje.

„Jak se máte vy?“

„Nic moc.“ Matka mluvila pomaleji. „Tátu jsem posledních tři dny sotva viděla.“

„Zase jako tenkrát?“

„Jo, jako předtím. Dopotácí se domů uprostřed noci, jednou dokonce nedorazil vůbec. Nechtěla bys k nám na víkend zajet?“

„K *vám*?“

„Ano, k nám.“

„A táta tam snad bude?“

Sluchátko oněmělo.

Přesně takhle vypadal svět dospívající Emelie. Otcova alkoholová období. Vlastně si to ani pořádně neuvědomila, dokud se z domova neodstěhovala, nezačala studovat na univerzitě ve Stockholmu a poprvé se nad tím skutečně nezamyslela. Ale věděla, jaký dokázal být. Jaká ona *sama* dokázala být.

V kanceláři se to nikdy nikdo nesmí dozvědět.

Emelie rozhovor s matkou ukončila. Pozorovala sebe samu v kulatém zrcadle visícím z boku na knihovně. Tmavě blond vlasy měla sčesané na stranu a zastrčené za uchem. Možná se dnes málo namalovala, vlastně vůbec, když nad tím teď přemýšlela, ale její zelené oči přesto působily veliké. Vážně by měla do Jönköpingu zajet. Zkontrolovat tátu. Pokusit se mu domluvit, jednou provždy.

O hodinu později. Dveře se rozletěly a vevnitř přistála Josephine. Sdílely spolu místnost, přestože Jossan, jak se jí říkalo, byla vedoucí advokátka a měla by už dávno sedět ve vlastní kanceláři. Což si mohla vyložit jako špatný signál.

Ale Emelie se sdílení kanceláře zamlouvalo, i když Jossan dokázala být nesmírně sebestředná a mluvit asi

tak sedmkrát častěji o své manikérce na Sibyllegatan a slevách v Net-a-Porter než o důležitých věcech. Z nějakého důvodu dveřmi vždycky propadla – jako Kramer v *Show Jerryho Seinfelda* – a už to jim zaručovalo nejméně jeden výbuch smíchu denně.

„Pippo,“ vypískla Josephine, když dveře zavřela. „Něco se stalo, já to na tobě vidím. Máš ve tváři droličky, a to se ani nesměješ. Už se ozvali?“

Emelie přikývla. Před pěti minutami totiž volali a sdělili jí, že je přijata za členku Švédské advokátní komory. Získala titul: cesta završena.

„Gratuluju, Pippo! Je z tebe advokátka. To musíme oslavit večerí a sklenkou bollingeru.“

Jossan jí vždycky říkala Pippo, protože byla toho přesvědčení, že Emelie je kromobyčejně podobná Pippě Middletonové.

„Vždyť víš, co říká můj oblíbený spisovatel: ‚Sdílená radost je dvojnásobná.‘“

„Jaké moudro, od kterého chytráka to máš?“

„To není žádný chytrák, to je náhodou nejbystřejší muž na světě. Paulo Coelho.“ Jossan zamrkala. Pak spustila o všech knihách, které od něj četla, a o tom, jak jí změnil život. Objevila sebe samu, i v dobách protivenství se dokázala radovat, začala si být mnohem více vědoma svého duchovního já a uměla se oprostit od materialistického životního stylu.

Emelie ukázala na tři kabelky, jež visely za Josephine na háčku na zdi: Céline, Chanel, Givenchy. „A co tyhle?“

Jossan přejela prsty po kůži tašky Céline. Vypadalo to, jako když ji láskyplně hladí. „Ty se nepočítají, to není materialismus,“ prohlásila. „Žena přece musí mít v čem nosit svoje věci.“

V půl osmé: na cestě k Richemu si Emelie zapálila cigaretu. Uvnitř už seděla Jossan a několik dalších holek

z kanceláře, skláněly se nad svými *moules-frites* a čekaly, až si s ní budou moct připít.

Zastavila se. Zaváhala. Co když na to teď vůbec nemá čas? Pracovala jako smyslů zbavená. Rozdělení akciové společnosti Husgrens – výdělečné části společnosti se prodají čínskému průmyslovému konglomerátu, zatímco ty ztrátové převezme jeden z takzvaných opportunity fondů investiční společnosti EQT – pro ni už třetí týden v řadě znamenalo čtrnáctihodinová vyjednávání s Číňany. Prodej Airborne Logistics americkému průmyslovému obrovi obnášel osmnáctihodinové směny strávené nad DD v kanceláři, přestávku si neudělala ani v neděli. Emelie šéfovala dalším konci-pientům – vzduch v místnosti byl tak těžký, že svému týmu každý večer rozdávala alvedony.

Zazvonil jí telefon. Skryté číslo.

Ohlásila se křestním jménem.

„Dobrý den, tady je komisař Johan Kullman. Dovolal jsem se advokátce Emelie Janssonové?“

Advokátce Emelie Janssonové, to znělo pěkně. Přemýšlela, proč komisař volá zrovna jí.

„Ano, u telefonu. O co jde?“

„Volám ze šestého oddělení vazební věznice Kronoberg, máme tu jednoho podezřelého, který si vás vyžádal jako svou obhájkyňi.“

„Co prosím? Zadržovaný podezřelý si vyžádal mě jako obhájkyňi?“

„Odpověď: Adam Noe Olof.“

„Teď někdy?“

„Má právo vyžádat si advokáta. Vyrozuměli jsme, že chce vás. V takovém případě je naší povinností ověřit, zda tuto úlohu přijímáte.“

„Já se ale trestním právem nezabývám.“

„To já nemůžu vědět. Mám jedinou informaci, a sice že si vás podezřelý přeje.“

„Čeho se to podezření týká?“
„Vraždy. Je obviněný z včerejší noční vraždy muže na ostrově Värmdö.“
„A proč chce zrovna mě?“
„Na to neexistuje tak snadná odpověď, obávám se. Je totiž víceméně v bezvědomí, měl dopravní nehodu.“
Emelie naposledy potáhla z cigarety.
Stála před vchodem do restaurace.
Holky uvnitř se očividně skvěle bavily.

3

Seděl v autě už od pěti od rána. Pravidelně si za spodním rtem vyměňoval tabák značky General a žvýkal žvýkačky s xylitolem. Čekal na Fredrica McLouda.

Muž, kterého sledoval, se dneska nedržel svého běžného rozvrhu. Bylo deset minut po deváté.

Teddy přemýšlel, jak to provést, jak dosáhnout toho, o co v téhle práci šlo – najít na McLouda něco závažného, aniž by se do toho sám musel vložit. Ať už se stane cokoli, on se rozhodl: bude žít jinak. Zpátky za katr už se nevrátí.

Strčil si za ret další psaníčko tabáku. Snus a žvýkačka: momentálně nepostradatelná kombinace. Jako by byl žvýkací tabák jinak příliš zemitý. Jako by se ta drsnost musela něčím vyvážit, zatlačit do pozadí.

Ulice Banérgatan se v tohle obyčejné květnové ráno rozhodně nejevila jako to nejzajímavější místo na světě. Od pěti hodin do sedmi zela prázdnotou, jako by v pompézních bytech téhle čtvrti ani nikdo nebydlel. Už se tu kdysi ocitl, zhruba před rokem, v jiné záležitosti. Podivný a nepříjemný začátek jeho nového života jakožto čerstvě propuštěného vězně. Ale na druhou stranu mu

to připadalo tak vzdálené: Teddy byl už skoro rok a půl svobodným člověkem.

Jako první vycházeli ze dveří pejskaři. Starší pánové v kloboucích a zelených nepromokavých pláštích trpělivě vyčkávali, až se jejich drobní jezevčiči vyčurají na nejbližší kandelábr. Mladší dámy v teniskách a odlehčených péřových vestách se rychle shýbaly a seškrabávaly psí hovínka z chodníku do sáčků, aby se vzápětí se svými zlatými retrívry vydaly směrem k mostu na ostrov Djurgården. Kolem tří čtvrtě na osm začali vycházet pánové v oblecích a ženy v byznysových kostýmcích, chvatnými kroky dobíhali ke svým luxusním autům, zaparkovaným kousek od vchodu, nebo pokračovali pěšky směrem do centra. O čtvrt hodiny později se podél ulice valily hloučky školních dětí, kromě těch, které přímo přede dveřmi vyzvedlo taxi. Na sedmileté školáky však nečekala k životnímu prostředí přátelská Volva společnosti Taxi Stockholm ani zelené, certifikované Toyoty Prius firmy Kurir – přijížděly pro ně jiné vozy, jiné společnosti. Teddy jejich názvy neznal, ale slyšel o nich. Auta se předobjednávala a platila přes účet, konkrétní odvozy se rezervovaly přes zvláštní aplikaci.

Rodina bydlela úplně nahoře, v perfektně renovované podkrovní rezidenci o více než třech stech metrech čtverečních. Fredricu McLoudovi se v posledních letech dařilo. Teď se však možná schylovalo k jeho konci. Záleželo na tom, jak se Teddymu jeho práce podaří.

V půl desáté konečně vyšel on: Fredric McLoud. Neměl na sobě oblek ani kravatu, jak by se od ředitele společnosti a miliardáře, jímž v podstatě byl, zřejmě dalo očekávat. Místo toho vyšel v jakýchsi sportovních kalhotách a polokošili s velkým znakem plachetnice.

Teddy to postřehl okamžitě: Fredric se dnes choval jinak. Několik vteřin stál nehnutě a jen se díval kolem,

pak přešel na druhý chodník a vydal se z kopce ulicí Riddargatan. Každých přibližně sto metrů se zastavil a rozhlédl.

V témže okamžiku, kdy objekt jeho sledování procházel okolo, vystoupil Teddy z auta. Došel k parkovacímu automatu, vytáhl platební kartu a chvíli si s ní pohrával. V té chvíli ho McCloud za zády minul a pokračoval ulicí dál.

Žaplatte mobilním telefonem, EasyPark, stálo na automatu. Do hajzlu, až budu příště někoho sledovat, pojedu radši na kole, napadlo Teddyho.

Po několika vteřinách se za mužem pomalu vydal. Jakmile Fredric ubral na tempu, vytáhl Teddy mobil a předstíral, že se zastavil, aby napsal SMS.

Tohle teď představovalo jeho denní chleba. Práci mu nabídl jeden z partnerů advokátní kanceláře Leijon, kterého znal už z dřívějšíka, Magnus Hassel. Nestal se jejich zaměstnancem, to by podle Hassela bylo příliš troufalé, ale měli něco jako personální agenturu, Leijon Právní služby, a. s., kterou používali pro pozice vykonávané takzvaně na volné noze. Dohoda neobsahovala žádnou výplatu. Firma platila služební auto a pomohla mu získat krytou Visa kartu, přestože všechny úvěrové kontroly musely jasně prokázat, že se za posledních deset let jeho přiznané příjmy zdaleka neblížily ani existenčnímu minimu.

Jeho úkoly pro advokátní kancelář sestávaly převážně z hloubkových analýz klientů – *personal due diligence*.

Fredric McCloud spoluzaložil službu Superia, platební bránu na internetu, která v posledních letech zaznamenala raketový start. Podle Magnuse Hassela byla společnost oceněna na víc než „jardu“, jak tomu říkal. „A to mluvím o eurech.“

Klient advokátní kanceláře Leijon měl v úmyslu odkoupit dvacet procent firmy. Jen se jaksi proslýchalo, že mladý Fredric McLoud frčí v koksu. A podle stejných zlých jazyků nešlo jen o pár šňupnutí párkrát v měsíci někde na párty, nikoli, mladík sněžil každý den a nebyl ani schopný zvládnout dopolední schůzku, pokud předtím na toaletě nesjel dvě lajny.

Teddy ho sledoval už tři týdny, aniž by byl svědkem čehokoli zvláštního. Buď měl McLoud doma obří sklad se zásobami, nebo mu zboží dodávali způsobem, který Teddymu unikal. Možná ale vůbec nejel v tom, o čem se cvrlikalo. Fámy přece jen zůstávaly fámami, často je nějaký dobrák rozšíří vědomě za účelem zničit někomu kariéru.

Dneska ale Teddy zavětril stopu. Teď už se jen nesmí nic podělat.

Objekt pokračoval po Nybrogatan a mířil dolů na ulici Birgera Jarla. Kdyby se McLoud choval trochu opatrněji, zřejmě by pro Teddyho nebylo snadné ho sledovat. Byl ale čitelnější každým gestem a pohybem. Pokaždé zpomalil už pár vteřin před tím, než se zastavil, pak chvilku stál bez hnutí a rozhlížel se do všech směrů. Dokud šel Teddy pomalu, nemohl McLouda ničím znepokojit.

Na rohu Nybrogatan a Riddargatan seděla žebračka. Křiklavě barevný šátek kontrastoval s vráscitou tmavou pleť. Kusy kartonové krabice jako podložka pod zvlněnou fialovou sukni. Pobrukovala si jakousi melodií: tklivou píseň jako z jiného světa. Než Teddy nastoupil do vězení, rumunské žebráky Stockholm vůbec neznal, objevili se tu nově. Pozoroval pohledy kolemjdoucích: sklopili oči, odvrátili obličej. Předstírali, že žebračka neexistuje.

Advokátní kancelář Leijon se nacházela jen pár bloků odsud. Teddy tam nicméně dnes ani chodit nepo-

třeboval. Neměl tam žádný vlastní stůl, za což byl rád. Tahle vyšetřování zvládal víceméně sám a obvykle stačilo, když jen odpovědnému advokátovi podal zprávu nebo zavolal. Kromě toho by jen nerad narazil na Emelie Janssonovou.

Asi před rokem si domluvili společnou večeři, na její popud. Potom ale schůzku odvolala, musel tedy nahodit jiný termín, který ona na poslední chvíli zrušila. Plány na večeři vyšuměly jako mýdlové bubliny ve sprchové výlevce.

Bylo teprve tři čtvrtě na deset, většina míst na předzahradkách restaurací tudíž zela prázdnotou. Přesto se po ulici pohybovalo značné množství lidí, Teddy nedokázal nemyslet na to, že ti, kteří vydělávají nejvíc – ti, kteří pracují právě v téhle čtvrti, se zdáli brát život s největším klidem. Pro někoho pracovní den před touhle hodinou očividně nezačínal.

Mnozí chodili perfektně oblečení: muži, spěchající kolem, nosili úzké obleky, které měly na první pohled příliš krátké nohavice – možná to tak ale bylo schválně. Ženy cupitaly na botách s vysokými podpatky, s umytými, dokonale vyfoukanými vlasy a růžovými rolexkami.

Vzpomněl si na svou sestru. A na jejího syna Nikolu. Teddy zašel k Lindě včera večer na jídlo. Vlasy měla stažené do culíku, vypadala opáleně a Teddyho napadlo, jestli zase nezačala chodit do solárka.

„Nikolu zítra pustí,“ oznámila mu. „A já netuším, co si počnu.“

Teddy rozkrojil bramboru, kterou si právě oloupal, a dal si na ni kousek másla. „Je už dospělej, neneseš za něj odpovědnost. Ale on to zvládne.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Nic nevím. Ale musíme mu důvěřovat. Potřebuje naši podporu.“

Linda si pečlivě rozdělila karbanátek na pět stejně velkých dílků. Její ruce už nepůsobily mladě. „Vzhlíží k tobě, chce být jako ty. Jenže já jenom doufám, že jako ty nebude.“

„Jako jsem *byl*, chceš říct?“

Linda se zahleděla do talíře. „Já nevím, co chci říct,“ pronesla tiše.

Fredric McLoud vešel do Espresso House.

Teddy se zastavil. Měl by jít za ním a riskovat, že u svého objektu vzbudí podezření? Fredric si přece vysokého muže, který ho následoval až sem, musel všimnout. Doteď na tom nebylo nic zvláštního, ale jestli se Teddy objeví i v této kavárně, nevyhnutelně ho to trkne jako příliš nepravděpodobná náhoda.

Přesto vešel za ním – sledovaný porušil své zvyklosti. To něco znamenalo.

Navíc dnes McLoud působil upřímně řečeno tak mimo, že by za ním mohla maširovat polovina stockholmských policistů v civilu a on by ani nezaznamenal, že na ulici není sám.

Teddy se postavil do fronty u pultu. Pozoroval McLouda, jak se posadil ke stolu, u kterého už seděl mladý muž s láhví Coly Zero před sebou.

Pod stolem ležela igelitová taška.

Fredric si s klukem potřásl rukou. Působil mladě, měl tmavé vlasy a tmavé oči. Na sobě větrovku a tepláky Adidas.

Tepláky: Teddy si sám tenhle věk pamatoval. Jednou Dejana obvinili z napadení ve stanici metra. Hovadina, ale Teddy a dalších pár kámošů se rozhodli, že se na soud půjdou podívat. Jednak aby Dejana podpořili, ale taky aby se trochu pobavili, ten den neměli zrovna nic lepšího na práci. O přestávce přišel Dejanův advokát k Teddymu. „Běžte odsud, nechci mít v publiku tolik lidí v těchhle kalhotách.“

„Jak, v těchhle kalhotách?“ nechápal Teddy.

„Vypadáte všichni stejně a soudci samozřejmě dojde, co jste zač. Zmizte. Vašemu kamarádovi nijak neprospěje, když si ho budou spojovat s *teplákama*. Věřte mi.“

Ironie dneška: Fredric McCloud sám vypadal jako jeden z těch, co nosí tepláky – jako ten teplákáč naproti němu.

Teddy držel v ruce telefon s puštěným nahráváním videa. Předstíral, že do mobilu cosi vytukává, zatímco mířil čochou na Fredrica a teplákáče. Tyhle nový mobil, ty uměj věcičky.

Všechno zdokumentovat: jedno z příkázání, kterého se mu od Leijonu dostalo. Shromážďování materiálu, o to tu šlo. Pořídit sérii důkazů, aniž se do toho člověk sám zapletl.

Trvalo to jen pár vteřin. Fredric cosi řekl. Teplákáč přikývl. Fredric vylovil zpod stolu tašku, vstal a vyšel s ní ven.

Teddy ho pozoroval přes veliká okna kavárny: nepřírozený výjev – jeden z nejzazobanějších stockholmských třicátníků s ošuntělou igelitkou ze supermarketu ICA v ruce. Všechno to však zaznamenal na video.

Ještě chvíli stál u skleněného pultu. Teď přišel na řadu. Makadamové ořechy, raw kuličky a zelené džusy. Za starých časů, předvěžeňských, obsahovaly sladkosti mouku a cukr.

„Co vám můžu nabídnout?“ zeptala se dívka za pokladnou.

„Máte obyčejnou housku?“

„Ano, z kvásku.“

„To zní až moc zdravě.“

Zamžikala.

Teddy vyšel na ulici.

Deset metrů před ním stoupal Fredric koks McLoud ulicí Riddargatan zpátky do kopce.

Teddy nechápal, proč bylo pro Magnuse tak důležité počínat si právě takhle, ale partner advokátky se vyjádřil jasně: chce stoprocentní důkazní materiál, i kdyby se tím mělo sledování vyzradit.

Obloha byla bez mráčku. V horních řadách oken domů pableskovalo slunce. Teddy cítil, jak v něm roste napětí. Došel k ženě ve středních letech, která stála u parkovacího automatu.

„Nezlobte se, že vás obtěžuju, ale mohl bych vás poprosit o laskavost?“

Žena se otočila. Působila vystresovaně – možná dumala, která aplikace by vyřešila její problém s parkováním, ale odpověděla měkce. „Samozřejmě.“

„Výborně. Vidíte toho muže, co jde támhle?“

Teddy ukázal na Fredrica.

„Ano, proč?“

„Stačí, když se teď budete jen dívat.“

Opět vyndal telefon, ale tentokrát pustil zvukové nahrávání. Mobil dostal od advokátní kanceláře, naučit se s ním zacházet se mu podařilo vlastně rychleji, než se obával. Současně s tím měl ale občas chuť tenhle krám prostě zahodit do vody nebo upustit z nějakého balkonu. I tak, přestože odmítal používat kalendář, musel chtít nechtě jisté funkce ocenit: při téhle práci byl mobil úžasný pomocník.

Dohnal Fredrica McLouda. Poklepal mu na rameno.

„Promiňte, nevzal jste náhodou omylem moji tašku?“

Fredric si igelitku přitáhl k sobě.

„Kdo jste? O čem to mluvíte?“

„No, ztratil jsem takovouhle tašku, není tohle náhodou ta moje?“

Fredric na něj zíral. V koutku oka mu zacukalo.

„Jste cvok nebo co? Takle rozhodně vaše není.“

„Můžu se do ní podívat?“

„Ani náhodou.“

Teddy jednal rychle. Hbitým chvatem chytil Fredrica za paži a druhou ruku natáhl po igelitové tašce.

Fredric zvýšil hlas. „Co to sakra děláte? Nesahejte na moji tašku!“

„Chci se do ní jenom mrknout, to snad nevádí?“

„To teda do prdele vadí. To je MOJE TAŠKA.“

Teddy to nemohl vzdát. Musí se soustředit – hlavně jednat, ne analyzovat. JKJ – jeď, kámo, jeď, jak říkával Dejan.

Znovu chmátl po igelitce. V témže okamžiku vzal Fredrica za druhou ruku, aby ho vyvedl z rovnováhy. Zapotáceli se.

Teddy byl jako hora, silnější. Jenže ani Fredric McLoud nebyl žádné párátko. Bojoval o svou firmu, o svou rodinu. O svůj život.

Zápasili se zemskou přitažlivostí.

Pak Teddy ucítil šílenou bolest v ruce, jíž svíral tašku. Podíval se dolů. Fredric se mu zahryzl do palce.

Ne. Nesmí křičet. Za žádnou cenu nezařve. Tohle musí proběhnout v klidu. Slíbil si to.

Mohl Fredricovi zabodnout ukazováček do oka. Vší silou ho praštit do nosu. Popadnout ho za ohryzek a ten šmejď mu prostě vyrvat. Místo toho mu stlačil hlavu, svou ohromnou rukou mu stiskl tvář a pokusil se z něj vymáčkout poslušnost.

Nakonec Fredric palec pustil. Teddy si všiml krve na chlápkových zubech.

Musí to dostat pod kontrolu. Celou situaci zklidnit. Stál těsně u McLouda.

Žena v pozadí cosi křičela: „Okamžitě toho nechte. Zavolala jsem policii.“

Teddy popadal dech: „Slyšel jste ji. Jsem si poměrně jistej, že nechcete, aby sem přijeli cajti a zjišťovali, co máte v tý tašce. Prostě mě nechte se do ní podívat.“

Rozšíření zorniček. Panika v McLoudových očích. Chlapec se dovtípil.

Příliš pozdě – pro Teddyho. Fredric se rozeběhl pryč. Teddy už myslel, že je po všem. Hnal se za ním.

Ulicí Riddargatan. Vlevo na Artillerigatan.

Nahoru do kopce. McCloud měl dlouhé nohy. A Teddy věděl, že chodí třikrát týdně s osobním trenérem do superluxusního fitka Takkei v Grand Hôtelu.

Uvědomoval si celou svou nemalou váhu.

Nejprve kousek do kopce. Nalevo Vojenské muzeum. Potom obchod s domácí elektronikou napravo.

Zahnout na Storgatan. Už moc dlouho nevydrží.

Lidé se za nimi ohlíželi. Někteří křičeli.

Pak ho Teddy ztratil z dohledu.

Kam se ten Fredric do hajzlu poděl?

O kus dál zahlédl v ulici policejní auto.

Kurva, kurva, kurva. Takhle to nesmí dopadnout.

Zpomalil krok. Nalevo kancelář švédské podnikové organizace Svenskt Näringsliv. Napravo butik s pánským oblečením. První, co polda udělá: vrhne se za utíkajícím člověkem. Pokusil se nabrat znova dech. Analyzovat.

Kam se McCloud schoval? Určitě tady někde je, jen pár metrů odsud. Nemohl prostě jen tak zmizet.

Policejní auto se teď pohybovalo třicet metrů za Teddym. Sunulo se jako hlemýžď.

Musí něco udělat.

Dvacet metrů.

Teddy se rozhlédl dopředu i dozadu. Lidé ho viděli utíkat, můžou na něj ukázat. Nemá na vybranou. Tak klidně a nenápadně, jak jen dokázal, vstoupil do pánského butiku.

Tvídové obleky, manšestrové kalhoty, loveckým stylem inspirované pokrývky hlavy. Tady uvnitř jarní nálada zrovna nepanovala. Udělal několik kroků směrem

do místnosti – pořád ještě naplno soustředěný na to, co se děje na ulici za jeho zády.

Policejní auto: doufal, že jen projelo kolem.

Pak se div nezačal řehtat. Vzadu v obchodě, u věšáků s kvádry, stál Fredric McLoud, obrácený zády k němu. Pořád ještě svíral igelitovou tašku. Očividně dostal stejný nápad jako Teddy.

Teddy mu zaklepal na rameno se slovy: „Myslím, že pojedou dál. Teda v případě, že ty a já zachováme klid.“

McLoudův obličej už nezračil paniku. Měl teď blízko k slzám.

„Kdo jste? Proč tohle děláte?“

Teddy odpověděl: „Jsem bohužel vázanej slibem mlčenlivosti.“

4

Když pohovory toho dne skončily, stál už Nikola venku před třídou. Bral život hopem: vždycky byl venku první. Obrázek z chvil po skončení vyučování ve škole, co si nesl v hlavě: prázdná chodba, počmáraný skříňky, ticho před tím, než se zbytek třídy o pár vteřin pozdějc vyřítí jako bouřka ven. Nikola: vždycky mu gatěma probíhal příliš silnej proud na to, aby si v klidu sbalil svoje věci, zůstal ještě několik sekund sedět a pokecal s kamarádama. Vždycky znepokojenej jakousi neviditelnou touhou mít alespoň na mikrovteřinu ztichlou chodbu jenom sám pro sebe. Zlomek klidu.

To ale bylo dávno: poslední roky si ho škola moc neužíla.

Matka a vedoucí skupiny jeho chování nazývaly mírným ADHD. Jenže Nikola nebral ani ritalin, ani se sám neléčil éčkem, jako značná část jinejch kluků tady. Prostě na tu životní sílu, která mu planula pod zlatým

křížem na hrudi, potřebovali přilípnout nějakou nálepkou. Zlatý křížek dostal od Teddyho: než si šel odsedět svých osm let.

Ale žádná z těch omrdávek dneska vůbec neměla váhu. Život: totálníí pecka, protože dneska nadešel ten den. POSLEDNÍ den.

Chamón ho za chvíli vyzvedne a z tohohle pošahaného místa odveze.

Jediná poslední sviňárna: než bude moct Nicko odejít, musí si projít propouštěcím pohovorem s hlavou.

Andersovi Sanchezovi Salazarovi se nějakým záhadným způsobem dařilo vrátit svou kancelář pokaždý, když do ní Nikolu donutili jít, do naprosto nezměněného stavu.

Nejenže dvě židle pro návštěvníky stály vždycky úplně stejně zasunutý pod psacím stolem nebo že závěsy visely polozatažený přesně tak jako posledně. Všechno vytvářelo *naprostou* kopii minula. Stoh papírů, penál za monitorem, fotky jeho děcek: všechno na tom samém místě. Dokonce i hrnek kafe se znakem města Hammarby zabíral stejnej roh pracovní desky stolu, jako když tady dřepěl posledně.

Změnila se jenom barva Andersovy pletený vesty. Dneska ji měl svítivě červenou. Posledně byla vínová.

„Tak tedy, Nikolo, jak se cítíš?“

Nikola se pokoušel negebit od ucha k uchu.

„Vlastně naprosto skvěle.“

„Člověka to může nicméně i trochu děsit, takhle opustit Spillersbodu, po takové době, jakou jsi tu strávil ty. Nebo se mýlím?“

Nicko se musel držet ještě víc, aby nevybouchnul smíchy.

„Jo,“ prohlásil. „Trochu.“

„Ale neboj, zvládneš to. Pochopil jsem správně, že teď budeš bydlet u své matky?“

„Jo, slíbila, že mě u sebe nechá. A já jí slíbil, že budu sekát latinu.“

„Je to teď mezi tebou a matkou lepší?“

„To každopádně. Je nejlibovější na světě.“

Roční setkávání se soc-čarodějnicema, rektorama, kurátorama a poldama udělalo z Nicka odborníka nad odborníky. Nedalo tolik práce si spočítat, co chtěli slyšet. Nejmazanější bylo říct to věrohodně. Vlastně si opravdu myslel, že jeho máma je ze všech nejlepší, v tom jediném mluvil pravdu.

„Poslouchej, Nikolo,“ řekl Anders. „Drž se dál od svých starých kamarádů. Jistě jsou to dobří kluci, o to nejde. Ale budou z toho jenom nepřijemnosti. Průser, jak říkáte vy.“

Chamón dloubal nehtem do růžence. Řidičák dostal ani ne před třema měsíci, nicméně auto, o který se opíral, vypadalo ještě mladší: 20palcové disky kol svítily jako Nickův zlatý křížek, když ho měl novej. Věděl, že ta A7 patří kámošovu bratranci, jenže když člověk jede na takovýhle místo, musí holt všem ukázat, že sám žije jinej život.

„*Meksthina?*“

Nikola se zazubil a strčil si za ret snus. Odpověděl mu stejným jazykem: „*Abri*, padáme odsud. Na pána, jako Zlatan.“

Většina kámošů mu neřekla jinak než Nicko. Ale bráchové o něm občas mluvili jako o Prorokovi, protože podle nich mluvil syrštinou, která zněla jak ze starejch knih. Ve skutečnosti je to všechny ohromovalo: žádnýho jinýho Nesyřana, kterej by mluvil jejich řečí, neznali. Ale co na tom vlastně bylo divnýho? Přece s nima vyrostl. Jeho děda ho učil, že kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti.

„Jak, jako Zlatan?“

„Hattrick, brášine. Dostal jsem tři brka od týpka, co tu se mnou seděl, dlužil mi službičku. Dáme si je hezky jedno po druhým, hned jak dorazíme domů.“

„S tebou je fakt prdel. Brzo tě čeká akce, že jo?“

Nikola věděl, o čem mluví. Jusúfova záležitost. *Akce.*

Přímo pro Isaka. Opravdická haluz.

Vykročili směrem k vratům.

Kluci na dvoře se odvraceli, když kolem nich Nikola s Chamónem procházeli.

„Sklátils vůbec něco? Při poslední propustce jsem tě ani nestih vidět.“

„*Hell yeah*, měl jsem víc zářezů než záchodový prkýnka na dámskejšech v The Strip.“

Chamón se zařehťal. „*Walla.*“

Otevřeli branku a vyšli ven. Jarní slunce dneska pá-lilo. Tady venku svítily listy na stromech světle zelenou barvou a tvarem trochu připomínaly marihuanu, i když byly větší. Podle Sandry to byly kaštany.

„Ty vole, hodím jednu fotku na instáč, jakože na oslavu, sem už nikdy nevkročím. Na tenhle strom jsem zíral celý rok, co jsem tu trčel.“

„Ty máš Instagram?“ podivil se Chamón.

Než mu stihl odpovědět, ozval se za nima hlas. „Nikolo, můžeš na minutku?“

Otočili se. Za nima stála u vrátek Sandra s rozesmá-tým obličejem. Zvláštní: vlastně působila celkem roz-tomile.

„Jako proč?“ zeptal se Nikola.

„Potřebovala bych s tebou ještě probrat poslední věc. Udělal bys mi radost.“

„Ale já už jsem tady skončil, sám velikejš Anders mně vypsál propustku, před čtvrt hodinou. Už o sobě roz-hoduju sám.“

„Já vím, máš pravdu. Ale tohle je důležitě.“

Nikola se podíval na Chamóna. „Je fakt otravná.“
„A byla na tebe milá, nebo se chovala jako kráva?“
„Dneska?“

„Ne, během celý tý doby.“

„Vlastně je celkem v pohodě. Myslí to s člověkem dobře, chce pro mě to nejlepší, víš, jaký jsou...“

„Kapišto, no tak bys jí snad moh prokázat drobet respektu. Jseš svobodnej muž. Jdi za ní a poslechni si, co ti chce, a pak se zdekujem.“

Sandra šla napřed směrem k hlavní budově. Nikola ji následoval.

Jakmile vstoupil dovnitř, docvaklo mu, že tady něco nesedí. Nedokázal říct, co tady nehraje, jenom ho přepadl podivně intenzivní pocit. Přesto ji do jedný z takzvaných referentskejch kanceláří následoval.

Panoval tu mnohem větší klid i pořádek než v prostorách pro zadržený. Na stěně visel jakejsi informační plakát: *Integrita žáků na internetu. Podejte si přihlášku na dny internetu už nyní!*

„Budeš pokračovat v té praxi, co myslíš?“ zeptala se Sandra.

„Ještě nevím.“

„Dělal jsi elektřinu a telekomunikace, vid?“

„Jo.“

„No, a brzy bude léto, to je fajn, ne?“

„Jes.“

„Jaký z toho máš pocit?“

„Co?“

O co jí kurva jde? Sandra se s ním pokoušela konverzovat, jako kdyby byli největší kámoši nebo co – s tímhle místem nadobro skoncoval: vzal za kliku a chystal se odejít.

Pak všechno pochopil. Otevřely se postranní dveře a vešel Simon *pičus* Murray.

Sandra o tom musela vědět. Simon Murray byl pol-
da. Chlupatej v civilu, celou dobu po Nikolovi a kum-
pánech šel. Zastavoval jejich auta, chodil za jejich ro-
dičema. Vždycky se jak čertík z krabičky zjevil před
Chamónovým domem, v hráčském klubu, v O'Learys.
Patřil k projektu Hipogryf – Spolupráce v jižních před-
městích pro bezpečnější město, jak tomu výmyslu ří-
kali.

Simon mu jednou rukou zamával.

„Jak se má náš Nikola?“

Sandra jim naznačila, že se můžou odebrat do oddě-
lený místnosti. Na stolku tam stálo několik hrnků na
kafe.

Simon zavřel dveře a posadil se. Nikola zůstal stát.
Může odsud klidně kdykoli odejít. Nemaj žádný právo
ho tady držet nebo vyslýchat. Tomuhle poldovi nemá
vůbec co říct.

Simon: nakrátko ostříhaný blond vlasy. Černý po-
horky. Na zápěstí gumový hodinky měřící puls. Modrý
džínsy těsný tak akorát, k tomu šedivou mikinu s ná-
pisem G-Star. Vypadal jako vždycky: policajt od naro-
zení. Musí mít něco v pórech, v samotný DNA. Nikola
nedokázal pochopit, jak může tenhle týpek pracovat
v civilu, když bylo všem okamžitě jasný, co je to za do-
bytka.

„Jenom ti chci položit pár otázek, Nikolo. Půjde to?“

„Ne, to teda nepůjde. Právě jsem dostal propuštěák.“

„Slyšel jsem, od Sandry. Asi bych ti měl poblaho-
přát?“

„Dělejte si, co chcete.“

„Nicko, nechci po tobě nic zvláštního. Jenom pět
minut. Můžeš mě chvílku poslouchat?“

„Jste pěkný zmije.“

„Nesnášíš policisty?“

„V životě jsem nepotkal slušnýho policajta.“

„Dost mě mrzí, že to říkáš. Nechci ti nijak ublížit. Upřímně, vážně.“

„Nekecejte. Chcete mě za něco zabásnout?“

Nikola myslel na ty počítače, co čórlí těsně předtím, než přišel sem, a on je pomáhal převážet. A na toho strachy připochcanýho cápka z vedlejšího pokoje, od kterýho před několika měsíci inkasoval deset táců, když se snažil stát se bossem na jejich chodbě. Pak si vzpomněl na tu akci v lese, jak se Chamón málem pomátnul. Tenkrát postřelili nějakýho chlapa. Ale do háje – to je přece už víc než rok. Tohle se musí týkat něčeho jinýho.

„Nejsem tady proto, abych tě zašil,“ přerušil jeho myšlenky Simon. „Mám jenom jednu otázku.“

Nikola zůstal stát. Jusúf říkával, že se někdy vyplátí dotazy policajtů poslouchat, protože člověk aspoň zjistí, co věděj.

„Zajímá mě ten váš soud, o kterém se mluví,“ pokračoval Simon. „Chtějí po tobě, abys u toho taky asistoval?“

Hlava mu vzplála. Žaludek se mu obracel. Jak se moh Simon Murray sakra dozvědět o akci? Když je tajná. Nejvyšší level. Isakova úroveň a vůbec.

„Nemám ani páru, o čem to mluvíte. Nějaký jednání u soudu, nebo co?“

„Myslím, že to víš moc dobře. S Jusúfem a Chamónem jsi pořád v kontaktu. Konflikt mezi Metimem Tasdemirem a klanem Bar-Sawme, o tom jsi snad slyšel?“

„Nemám ponětí, co to melete.“

„Nic o tom nevíš?“

„Už jsem jasně řek, že nemám páru. Jste padlej na hlavu?“

„Uklidni se, nejsem tady proto, abych tě za něco popotahoval. Jenom ti chci sdělit, a budeš moc hodný,

když to vyřídíš i Chamónovi, ale toho člověk k poslouchání přiměje trochu hůř...“

Simon vstal z křesla: tváří v tvář Nikolovi. Malý oči se teď zdály šedivý.

„Vy dva tam nemáte co dělat. Jste na to moc mladí, tenhle soud může dopadnout opravdu ošklivě. Netuším, kde ho máte v úmyslu uspořádat ani kdo přesně se toho má účastnit, ale držte se od toho co nejdál, Nikolo. Slib mi to. Buď tak hodný. Nelezte tam.“

Nikola zabral za kliku, rozhodnutěj odejít. Tyhle kecy už dál poslouchat nehodlá.

Simon dodal: „A ještě jedna věc, Nikolo. Drž se dneska večer zpátky – předpokládám, že máte v plánu slavit tvoje propuštění. Nedělej hlouposti. Nechceš snad zase pod zámek, nebo ano?“

Nosovej hlas Kendricka Lamara na plný pecky. Chamón seděl na místě řidiče a rukama bubnoval do volantů. Nikola se posadil vedle. Do Audi S v koženým provedení.

„Ty vole, to to trvalo.“

„*Fuck.*“

„Všechno v pohodě?“

„Ale jo, *no problem.*“

Chamón se usmál. „Mám pro tebe plán na dnešní večer. Ďábelskou párty, chlape, ten nejhustší propuštěckej večírek. Se zvláštníma efektama, když to tak řeknu.“

„To zní vostře.“

„Však uvidíš, brácho, uvidíš. Všechno jsem zařídil.“

Policejní útvar pro Stockholmský kraj
Rozhovor s informátorem, přezdívka „Marina“,
11. prosince 2010
Pověřená osoba: Joakim Sundén
Místo: Obchodní centrum Älvsjö

MEMORANDUM 2 (ČÁST 1)

Přepis rozhovoru

JS: Je vám líp?

M: Ano, mnohem. Děkuji, že jste mě pustili. Tyhle dny patřily k nejhorsím v mém životě. Vrátilo se mi tolik vzpomínek...

JS: Ptal se vás někdo, kde jste byl?

M: Ne.

JS: Ani Sebbe?

M: Nemluvili jsme spolu. Myslím, že se vypařil.

JS: Rozumím. Slíbil jsem vám imunitu a vy zase, že budete vyprávět. Chci jen říct, než začnete, že nás zajímají všechny podrobnosti a postřehy. Včetně vašich dojmů a toho, co se vám honilo nebo honí hlavou. Rozumíte mi?

M: Ano, myslím, že ano. Rozvažoval jsem, co budu říkat.

JS: To zní skvěle. Začněte prosím nějakým shrnutím, co tomu předcházelo. A zkuste pak všechno vylíčit co nejpodrobněji.

M: Dobrá, tak nějak jsem to i zamýšlel.

Bylo to takhle: Hrával jsem odjakživa, už na gymnáziu jsem začal s deskovými hrami, s několika kamarády jsme hráli vrhcáby. Nejdřív jsme po škole vysedávali v kavárnách a brali to jako koníčka, jen jsme si tak pohrávali s kostkami a žetony a snažili se pochopit základy hry. Všechny nás bavila matika, chodil jsem na přírodovědnou větev, pravděpodobnost, diferenciální rovnice a tak dále, takže jsem všechno chápal poměrně rychle. Potom do kavárny přišla spousta Iráčanů, Turků a dalších kluků z Blízkého východu, starších, než jsme byli my – chtěli se podívat, co za švédské

usmrkance si to myslí, že zvládnou jejich hru. Šeš-beš, jak tomu říkali oni. Dost často jsme je úplně rozdrtili.

JS: Kdy to asi tak bylo?

M: Někdy v polovině osmdesátých let. Chodil jsem tehdy na brännkyrské gymnázium. Každopádně jsem po gymnáziu narukoval na vojnu v Berze a potom několik let pracoval u otce, vedl jednu menší tiskárnu. Ve dvaceti třech jsem nastoupil na Stockholmskou univerzitu, ve stejném roce jsem se seznámil s Cecilíí, mojí ženou. To bylo v devadesátém. Asi o tři roky později se nám narodilo první dítě, to mi bylo akorát čerstvých dvacet sedm a dodělával jsem vysokou. Během celé té doby jsem hrál šachy, i když už jsme se vídali jen zřídka, myslím moji kamarádi a já.

Pak jsem nastoupil do KPMG, poradenské firmy, myslím, že to bylo v roce 1995. Tam jsem se potkal s klukem, který taky hrával vrhcáby, ale i poker. Kolegové mě pozvali do jednoho klubu na Sankt Eriksplanu, kde se dalo hrát v podstatě dvacet čtyři hodin denně. Občas jsem tam zašel poté, co jsme uložili děti, nebo o víkendech. Ocitl jsem se svým způsobem ve velmi dynamickém a kreativním prostředí, pokud se do toho tedy ostatní zrovna příliš vášnivě nepokládali. Chytli slinu, jak my říkáme. Skoro všichni byli do hraní blázni.

JS: Co na ten klub říkala Cecilia?

M: Přiznal jsem jí, že tam čas od času zajdu, možná jsem jí to nevyprávěl pokaždé, ale většinou ano. Brala to jako můj, i když trochu zvláštní, koníček, ale nikdy se mnou nešla.

Chodil jsem i jinam: do Carlos Poker v Sundbybergu, do Pot Raiser na Folkungagatan. Občas mi to hodilo slušné peníze, i když jsem hry, kde se sází, nijak zvlášť nevyhledával. Ale jednou jsem přinesl domů přes deset tisíc korun, bankovky jsem hrdě položil na kuchyňskou linku. Aby to bylo to první, co ráno uvidí.

JS: Nepřipadalo jí to zvláštní?

M: Možná poprvé, ale potom měla spíš radost. Navíc, takové částky se mi přece jen podařily zřídka. Ze začátku

s tím tedy neměla žádný problém. Ale později, no ano, pak se to změnilo... ale k tomu se dostanu.

Každopádně, někdy na začátku roku 2002 jsem hrál svou první pokerovou partii přes internet. Ohromný objev. Teď jsem mohl hrát, kdy se mi zachtělo. A s tím, jak se rozvíjelo širokopásmové připojení a že jsem si koupil lepší počítač, jsem dokázal hrát i víc her současně. Často jsem držel čtyři nebo pět stolů najednou. Většinou na počítači v práci. Cecilia byla ráda, že do „hráčského doupěte“, jak tomu klubu z legrace říkala, už tak často nechodím. Netušila ovšem, kolik jsem toho odehrál v kanceláři. Poker na internetu probíhal jinak než v reálném životě, agresivněji a často rychleji. Především se snižovala role psychologie, šlo víc o matematiku. Na internetu přece nikdy protihráče nevidíte, takže záleží jen na vaší hře, žádné hloupé poker face nebo psychologizování. Pro mě to představovalo výhodu. Hodně jsem se toho naučil a pak to mohl využít při hraní v klubu.

Následující rok občas nazývám zlatou érou. Objevilo se hodně hráčů, ale jen pár z nich to opravdu umělo. Kolem pokeru se spustil velký humbuk. Ve stockholmských klubech se dal vydělat pořádný balík v Texas Hold'em a v PLO, jak se tomu říká, pot limit Omaha. Někdy v průběhu roku 2004 jsem například udělal patnáct tisíc eur za jedinou noc. Na úrovni, co jsem se pohyboval, už člověk potřeboval pořádné krytí, protože i když jsem měl v klubu jistý kredit, dokázal jsem občas prohrát i tisíce eur týdně. A na internetu žádný kontokorent nemáte. Nic z toho nebylo dobré ani na nervy, ani pro peněženku, nebo vztahy s klubem. A tak jsem začal pátrat u ostatních. Hledal jsem někoho, kdo mě podrží, zkrátka sponzora. Nakonec jsem dostal tip na někoho, kdo mi mohl pomoci.

JS: Jak se jmenoval?

M: Byl to Sebbe.

JS: To je ten z Gamla stanu?

M: Ano. Sebbe mi tehdy nabídl, že se stane mým *stakerem*, jak se tomu říká, mým finančníkem. Dohoda zněla, že on

zaplatí mé turnajové a cash game vklady a navíc budu mít přístup k jeho hernímu účtu, což znamenalo kredit až do výše dvou milionů švédských korun. Za to si bral šedesát procent z mých výher. Zároveň mi klub zvedl limit na jeden milion, ale když jsem potřeboval víc, zašel jsem za Sebbovým chlápkem jménem Maxim a vyzvedl si hotovost. Naprosto mi důvěřovali, že všechno příznám.

JS: Co jste dělal s penězi, které jste vyhrál?

M: Umořil jsem něco z hypotéky a tak. Ale potom, během prvních měsíců roku 2005, šlo všechno totálně do kopru. Totiž, ve hře se mi úplně přestalo dařit. Nevím přesně proč, ale podle mě se objevili noví frajeři, kluci, kteří se učili hrát od základů na počítačích, s programovacími roboty.

Abych stíhal ten prudký propad trochu vyrovnávat, musel jsem chodit do klubu skoro každý večer. Nebo zůstat v práci a hrát přes noc. Cecilii to pochopitelně začalo zajímat. Ráno jsem nedokázal vstát, často jsem zůstával ležet v posteli a ona se musela postarat o děti, odvézt je do školky a podobně.

Vzpomínám si na jedno ráno, když děti snídaly a ona se posadila ke mně na kraj postele. Zatřásla mnou.

„Matsi, co se to s tebou děje? Pověz mi to.“

Místo odpovědi jsem něco zamumlal. Spal jsem sotva čtyři hodiny.

„Matsi, musíš mi odpovědět. Potřebuju vědět, co celé noci děláš.“

Otočil jsem se. Pokoušel jsem se probudit. „Vždyť jsem ti říkal, že toho mám v práci hrozně moc. Promiň mi to, miláčku. Pokusím se zvolnit.“

Pohládila mě po tváři. Ve svém rozespalém zamlženém mozku jsem sám sobě slíbil, že celou situaci vyřeším.

A možná bych to i dokázal, kdybych tehdy a takhle opravdu skončil. Jistě, musel bych zaplatit dluhy, které jsem hráním nadělal, ale to bych přežil. Jenže místo toho jsem začal přečerpávat.

JS: Jak to myslíte?

M: Že jsem překročil hranici. Nakonec jsem dlužil různým hráčům a internetové hazardní společnosti tolik peněz, že jsem prostě a jednoduše neměl žádné krytí. Teoreticky jsem spadl do soukromého bankrotu.

Na začátku dubna jsem ale zjistil, že Sebbe odjel na pár týdnů do Macaa. Tak jsem zašel k Maximovi a vybral si jeden milion. Chápete?

JS: Ne tak docela. Vysvětlíte mi to?

M: Už jsem u něj neměl žádnou rezervu. Maximovi jsem ovšem namluvil, že jsem se Sebbem dohodnutý a že mi schválil navýšený herní účet. Dostal jsem peníze v tašce a rovnou zamířil do klubu. Maxim mi věřil. Podrazil jsem Sebbeho. A samozřejmě jsem celý ten milion prohrál.

Choval jsem se jako idiot. A tehdy to všechno začalo.

JS: Dobře, pokračujte.

M: Do jak velkých podrobností mám zacházet?

JS: Máte dobrou paměť?

M: Jsem jako kniha, dokázal bych vám převyprávět každičké slovo, které kdo pronesl.

JS: To zní skvěle. Vemte to tak podrobně a do detailů, jak jen můžete. Řekněte mi všechno.

M: Tak tedy dobře. O dva týdny později mi volal Sebbe. Vrátil se a chtěl se setkat, tak to alespoň povídal. Zrovna jsem ze stolu sklízel nádobí od večere, ale pět minut nato volal znovu a oznámil mi, že čeká venku v autě. Prý mám okamžitě sejít dolů.

Řídil Porsche 911. Nejdřív jsem si myslel, že si mám sednout na místo spolujezdce, ale když jsem přišel blíž, všiml jsem si, že už tam sedí Maxim. Pamatuju si, že Sebbe stáhl okýnko a povídá: „Posad se dozadu, je tam dost místa, když se člověk drobet zmáčkne.“

Projížděli jsme tunely pod Södermalmem. Snažil jsem se konverzovat, ptal jsem se, jaký ten hráčský ráj Macao vlastně je, zmínil jsem další velký pokerový turnaj a tak dále, ale ani

Sebbe, ani Maxim toho moc nenamluvili. Vyjeli jsme u Gullmarsplanu a zabočili dolů k přístavu Södra Hammarby. Tyčila se tam spousta jeřábů a ohromných betonových bloků, čekajících na usazení do země, aby položily základy nové čtvrti, která na tom místě dneska stojí. Zastavili jsme na staveništi za nějakými buňkami pro dělníky.

Když Sebbe vypnul motor, osvětlení v kupé se automaticky rozsvítilo.

Podíval jsem se na něj a došlo mi, že jsem všechno kardinálně zvorál.

„Ty zkurvysynu,“ sykl Sebbe.

Nevěděl jsem co říct. Žil jsem tehdy docela obyčejný život, i když jsem na pokerových stránkách a v klubech protočil stovky tisíc korun. Považoval jsem se za člověka s chladnou hlavou, klidného, který dokáže nasekat ohromné dluhy a přijít domů k rodině a dělat jakoby nic. Ale teprve tady jsem poprvé pochopil, že jsem zašel příliš daleko. Že jsem jako ten sebenepatrnější hmyz balancoval na samém okraji propasti.

Sebbe mě chytil za zátylek a přitáhl si můj obličej těsně ke svému.

„Podívej se mi do očí, ty zbabělej parchante.“

Stihl jsem si všimnout záblesku jakéhosi kovu. Pak mi ho přidržel u tváře. Nůž. Pevně jsem sevřel jedno oko a pamaťuju si, že jsem dokázal myslet na jedinou věc. Že mého syna čeká o víkendů turnaj ve fotbale. A že nesmím propásnout příležitost odvézt ho v sobotu ráno na jeho první zápas.

„Kdo si do prdele myslíš, že jseš?“ zeptal se Sebbe.

Chladná ocel se mi míhala před víčkem. Měl jsem pocit, že mi řeže přímo do mozku.

„Je mi to moc líto, všechno vysvětlím,“ koktal jsem.

„Udělalš to za mejma zádama, ty malá děvko. To sis fakt myslel, že si to s Maximem nepovíme, nebo co?“

Píchlo mě ve víčku.

V tu chvíli se otočil na Maxima.

„Zajedem pak rovnou do servisu. Necháme tuhle káru pořádně vyčistit.“

V oku mi vzplanul oheň.

V hlavě mi začalo hučet.

Sebbe se na mě znovu obrátil. Obličej přitiskl k mému. Vnímal jsem jeho pach: cigarety L&M a pánský parfém.

„Dobře, dám ti ještě jednu šanci. Jsem nesmírně dobro-
srdečnej chlap. Koukej dát do dvou tejdnu všechny moje
prachy do pořádku. Seru na to, jak to uděláš. Vyhraj je, pře-
padni banku, prodávej svoji starou na ulici. Prostě dostanu
svoje prachy zpátky. Tři mega.“

„Ale, ale, to přece nejde...“

„Hlavně mi tu kurva nezačni fňukat. Dva tejdny, Matsi.“

(nesrozumitelné)

A já, prostě, bylo to tak strašně... (nesrozumitelné) Ne-
vím, jestli zvládnou... (nesrozumitelné)

Toto memorandum pokračuje samostatnou nahrávkou.

5

Rozhovor s komisařem zničil všechny předpoklady do-
brého spánku spolehlivěji, než by si Emelie myslela.
Vzato kolem a kolem za to ale nemohl jen ten rozhovor,
měla-li být k sobě upřímná. Na vině byl i ten *kretén*.

Nedokázala se s holkama u Richeho bavit, oslavovat
svůj nový titul advokátky bublinkama a klábosením.
Místo toho si ze své sklenky se šampaňským dvakrát
ucucla, poděkovala jim, že byly tak úžasné a myslely
na ni, a oznámila, že má supernáročný případ a musí
zpátky do kanceláře.

Ve skutečnosti seděla u svého pracovního stolu a ne-
dokázala myslet na nic jiného než na policistova slova.
V půl jedenácté se vydala domů.

Mladík podezřelý z vraždy. Ležící v jakémsi kómatu. Který si vyžádal ji. Nikdy v životě se trestním právem nezabývala.

Poprosila policistu, jestli by mu mohla dát vědět později. Kullman chtěl odpověď do druhého dne do osmi hodin ráno. Vysvětloval jí: „Podezřelý totiž nemá dýchací přístroj nebo něco takového, a tak včera několik málo minut mluvil. Zřetelně trval na tom, že chce za advokátku vás. Radil jsem se s prokurátorkou Rölénovou a podle nás navzdory jeho stavu musíme té žádosti vyhovět. Takhle to prostě je.“

Chtějí podezřelého vyslechnout a v takovém případě u toho nesmí chybět advokát. Musí se rozhodnout během několika hodin.

Nad čím tady vlastně dumá? Jednoznačně, *no way*. Nepřicházelo v úvahu, že by jí v Leijonu něco takového povolili. Proč prostě neřekla, jak to je: „Nemám zájem brát na sebe úlohu obhajoby.“

Přesto se té myšlenky nedokázala zbavit.

A teď: noc se stávala jednou nekonečnou frustrací. Shrnuté prostěradlo. Rozčilení z paprsků světla prosvítajících pod žaluziemi. Bolest z předvcerejšího tréninkového zápasu.

Jenže: nešlo jen o myšlenky na komisařův dotaz. Byl tu ještě jiný děsivě rušivý moment: její soused. Ten kretén.

Nestalo se jí poprvé, že dělal rámus ještě ve tři ráno. Williamovi bylo dvacet tři, pracoval kdesi jako prodavač a měl slabost pro Aviciiho a Calvina Harrise. Na plné pecky. Uprostřed noci.

Od té doby, co se sem před půl rokem nastěhoval, duněla jeho reprosoustava průměrně dvakrát týdně. Ve všední dny a zrovna tak o víkendu, v tom nebyl žádný rozdíl. V noci nebo časně ráno. Kretén očividně zce-

la postrádal povědomí o tom, že běžní lidé musí ráno vstávat. Emelie na něj v minulosti už čtyřikrát zazvonila. Mluvila s ním i ve dne – slíbil jí, že se umírní.

Skutečně se pokoušela usnout. Myslela na dobu, kdy ještě studovala. Tehdy se rozhodla pro práva: přivedla ji k nim vidina práce, kde bude pomáhat lidem. Během let na škole ta idea jaksi vyčpěla. A její spolužáci zřejmě prošli tímtož vývojem; kanceláře, které se zabývaly obhajobou, se na veletrzích práce nikdy neobjevovaly, a navíc se celou dobu šuškal, jak je práce s obchodním právem kultivovaná. O lidském rozměru a o tom, jak v praxi taková obhajoba člověka probíhá, nikdo nemluvil. A k tomu se ještě šířily zvěsti, že je u takové kanceláře velmi obtížné získat místo. Když se z nich tedy stali hotoví právníci, Emelie i většině jejích spolužáků přišlo samozřejmé hledat místo u soudu nebo u některé z velkých kanceláří zabývajících se obchodním právem.

Vstala z postele. Pod noční košili si oblékla legíny a vyšla na chodbu.

Tady se zvuk kreténovy muziky rozléhal méně.

Zazvonila na jeho dveře.

Nikdo neotevíral.

Bylo půl čtvrté.

Zazvonila znovu.

Po chvíli slyšela, jak se v zámku otočil klíč.

Otevřel William: vlasy rozježené, rudé oči, patrně na plech nebo zkouřený. Vzadu v bytě uviděla další dva kluky, seděli na pohovce a nejspíš se dívali na něco na počítači. Určitě sjížděli seznamy skladeb na Spotify, písničky s ještě působivější basovou linkou, napadlo Emelie.

Zlehka se na ni usmál.

Skutečně: takovej ubohej k-r-e-t-é-n. Takhle to rozhodně nenechá.

Ozvala se: „Už jsem s tebou mluvila tolikrát. Víš přece, že tvé reproduktory stojí přímo naproti zdi sousedící s mou ložnicí. Můžeš, prosím, tu hudbu ztlumit?“

Jenom se dál usmíval. „Nebuď taková zahořklá megera.“

To už stačilo. Emelie se potřebovala vyspat, dneska v noci obzvlášť.

Dala mu pravý hák přímo do obličejce.

„Co to do prdele děláš?“ vykřikl soused. Z nosu mu crčela krev.

„Ztlum tu hlasitost. Nebo chceš ještě jednu?“

Kámoši uvnitř pochopili, že se něco děje. Zvedli se, popadli Williama a odtáhli ho do bytu.

Emelie se vrátila k sobě. Zacvakla horní zámek.

V půl sedmé zapípal budík na mobilním telefonu. Emelie bez odkladu zavolala Magnusi Hasselovi.

Ani ne tři hodiny spánku. Nechtělo se jí ani pomyšlet na to, co v noci provedla – pořádně to přehnala. Ale nejvíc ji překvapovalo, že se vůbec odvážila – že se nechala úplně vyvést z konceptu a souseda udeřila. Možná by k němu měla zajít s láhví vína a omluvit se.

„Kdo volá?“ Magnus zněl vyčerpaně.

„Tady Emelie Janssonová, hrozně moc se omlouvám, že volám tak brzy po ránu, ale dostala jsem jeden velmi podivný dotaz ohledně jisté záležitosti.“

„To snad můžeme probrat za pár hodin v kanceláři?“

„Bohužel, potřebuji znát mou odpověď do osmi.“

„Aha, a nechtějí tedy spíš mluvit s někým z nás partnerů?“

„To asi ne, jde o trestný čin. Podezřelý z vraždy si mě vyžádal jako obhájkyni.“

Emelie slyšela v telefonu vlastní dech. Nebo to byl Magnusův povzdech? Stála u postele a dívala se z okna. Ze střechy protějščího domu na ni zíral kos.

„Co vám na to mám říct,“ prohlásil Magnus. „Advokátní kancelář, jako je Leijon, by se takovýmto typem úkonů zabývat neměla. Nespadá to do naší kompetence, ba co hůř – může nám to udělat špatnou pověst. Pošpinit obchodní značku. Naši klienti třeba nabudou dojmu, že se paktujeme s verbeží. Tomu snad rozumíte?“

„Myslela jsem si to. Ale i tak jsem se chtěla zeptat. Z nějakého důvodu mi přijde, že bych ten případ měla považovat za důležitý. Že bych ho měla vzít. Působí to velmi zvláště.“

Znělo to skoro, jako kdyby do sluchátka zasténal. Buď byl unavený, nebo chtěl jen naznačit, že už má s těmi nesmysly přestat.

„Emelie, co považujete za zvláštní a důležité, je tady zcela irelevantní. Pracujete jako advokátka u Leijonu. Ne jako nějaká pitomá aktivistka v boji za lidská práva.“

Uprostřed zdi ohromného komplexu policejní stanice na ulici Bergsgatan ve stockholmské čtvrti Kungsholmen sice stály pancéřové dveře, ale jinak budovy působily zcela nedůležitě. Pouze bílá cedulka visící na kamenné stěně hned vedle vchodu odhalovala, že se tu skrývá největší švédská vazební věznice. Stálo na ní: *Kriminalvården häktet Kronoberg*.

Emelie neměla nikdy ani tušení, že se tu nachází takovéhle vězení. Přímo uprostřed města: budova plná podezřelých vrahů, lupičů, násilníků a drogových dealerů.

Po rozhovoru s Magnusem zůstala chvíli stát u postele a pozorovala ptáka na protější střeše. Bůhvíproč získala pocit, že nemá na výběr, ať už Magnus tvrdil cokoli.

Podchod obklopený neprůstředným sklem. Čtvery kovové dveře nejvyšší váhové třídy. Více než deset průmy-

slových kamer. Emelie stála v malé místnosti připomínající vrátnici, které se říkalo ústřední strážnice.

Muž na druhé straně měl oči posazené blízko u sebe a mžoural na ni tak intenzivně, že ji nejprve napadlo, jestli nemá nějakou vážnou oční vadu a že ji třeba přes sklo vůbec nevidí.

Zmáčkl tlačítko. V reproduktoru to zapraskalo.

„A vy jste teda kdo?“

„Mluvil jste se mnou přes interkom u dveří. Jsem advokátka. Emelie Janssonová. Mám se tu setkat se zadrženým klientem.“

„Máte nějakou legitimaci?“

Emelie vylovila z kabelky řidičský průkaz.

„Máte nějaké pověření?“

„Ne, chci být vedena jako nezávislý advokát.“

„*Nezávislý?*“

„Ano, komisař Johan Kullman mě měl ohlásit.“

„Aha,“ zamumlal hlídač a začal za pancéřovým sklem cosi vytukávat do počítače. „Tak se podíváme... nezávislý obhájce...“

Emelie na většině monitorů pozorovala černobílé obrazy z bezpečnostních kamer. Výtahy, vchody, podzemní chodby. Za okamžik se setká s podezřelým vrahem.

Místnosti vzhledem připomínaly nemocnici, ale linul se tu jiný zápach a na rozdíl od špitálu zůstávaly všechny dveře zavřené. Předala povolení k návštěvě dalšímu ze strážných, ten pak natukal kódy a pustil ji dalšími třemi čtyřsetkilovými branami. Přemýšlela, co by se stalo se všemi elektronickými systémy zámků a těmi, co za nimi seděli zavření, kdyby začalo hořet.

Oddělení číslo šest: nemocniční péče. Na dveřích visel starý plakát s informacemi o KRIS – *Kriminellas Revansch i Samhället*, Návratu zločinců do společnosti.

U vchodu na ni čekala žena, jež se podle cedulky na prsou jmenovala Jeanette Nicorescová. Emelie nepochopila, jestli jde o dozorkyni, zdravotní sestru nebo lékařku.

Pokoj, kde ležel, neměl žádná okna. Podlahu i zdi pokrývala gumovina, ale natřená světle zeleně a bíle. Nedokázala si představit, že by takhle místnost někdy působila svěže. Uprostřed stála nemocniční postel, u ní dvě polstrované židle. Pod stropem visela přimontovaná zářivka. Emelie si uměla domyslet, proč sem pořídili zrovna takovou. Nikdo se na ní nemohl oběsit ani drátem od lampy ublížit některému z dozorců. Nebo svému advokátovi. Ačkoli dnes se takhle myšlenka zdála lehce absurdní – mladík ležící v posteli by v takovémhle stavu sotva dokázal někomu ublížit.

Kromě toho, že měl velkou modřinu na čele, nepozorovala žádné zranění. Působil klidně, oči zavřené, jako by spal. Jednu ruku měl položenou na dece, na prstu připevněnou jakousi svorku, z níž vedl drát do přístroje vedle postele. Patrně mu tak měřili puls. Jiný přístroj zřejmě zaznamenával jeho EKG.

Emelie se posadila na jednu ze židlí.

„Je v úplném bezvědomí?“ zeptala se.

„V úplném ne. Hloubku bezvědomí určíme podle Glasgowské stupnice, ta se pohybuje na škále od tří do patnácti. Trojka znamená, že není žádná odezva, ani slovní, ani motorická. Při osmičce musí být obvykle zavedený respirátor. Čtrnáctka je, když pacient dokáže chodit, stát a mluvit, ale je silně zmatený. Podle našeho soudu se nachází někde mezi jedenáctkou a dvanáctkou.“

„To zní ovšem velmi slibně.“

„Jistě, ale jenom čas ukáže, jestli má šanci na zlepšení.“

„Lze s ním mluvit?“

„Možná. Záleží na tom, jak mu právě je. Už něco říkal, ale velmi zmateně a dezorientovaně. Utrpěl poranění lebky, což způsobilo menší krvácení do mozku. Lékaři poranění ovšem neposoudili jako natolik závažná, aby přistoupili k operaci. Proto může ležet tady na šestce.“

Jeanette Nicorescová opustila místnost a zavřela za sebou dveře. Rozhostilo se ticho. Sem tam Emelie z venkovní chodby zaslechla kroky.

Nic se nedělo. Vzpomněla si na svého otce. Pak se jí znovu promítla scéna z dnešní noci: Proč byla tak pitomá a uhodila vlastního souseda? Co když to nahlásí na policii? Nebo vyvolá skandální spor na představenstvu družstva? *Musí* se uklidnit, ovládat se. Možná pracovala přespříliš, možná by měla vyhledat pomoc, aby stres odbourala. Věděla dobře, co jí kdysi pomohlo.

Z nějakého důvodu si vzpomněla na Teddyho. Zajímalo by ji, jestli ví, že se z ní právě stala advokátka. A pokud se to doslechl – proč jí nezavolal a nepogratuloval? Občas přece pro její kancelář pracuje.

Naklonila se nad postel. „Dobry den, já jsem Emelie Janssonová. Vaše advokátka.“

Mladý muž ležel naprosto nehnutě.

„Slyšíte mě?“

Emelie ho pozorovala. Byl štíhlý, jeho blondaté vlasy působily nemytě. Měl úzké rty, které jako by někdo narýsoval tužkou a pomocí pravítka. Kullman jí prozradil, že se muž jmenuje Benjamin.

Shora se ozval zvuk řinoucí se vody, stropem zřejmě vedly trubky z toalet v hořejších patrech.

„Benjamine, dejte mi prosím nějaké znamení, že mě vnímáte.“

Žádná reakce.

Digitální graf na monitoru jí připadal plynulý a v pořádku.

Vstala a chystala se odejít. Zajímalo by ji, jak se obhazuje člověk, s nímž nelze komunikovat.

Za zády zaslechla slabý hlas. „Teddy,“ hlesl.

Otočila se. Benjaminovy oči zůstávaly zavřené.

„Co jste říkal?“

Mluvil tiše, ale jeho slovům zřetelně rozuměla. „Proprste Teddyho, on to pochopí.“

6

Ranní procházka. Proteinový gainomax a kafe v 7-Eleven. Patnáctiminutová debata po telefonu s Lindou o Nikolovi: vrátil se z domova ve Spillersbodě. K smrti ji to znepokojovalo, neměla tušení, jak ho zvládne.

Teddy k nim zajel, aby se se synovcem potkal a poblahopřál mu – Nikola se zamkl v pokoji. Teddy na něj klepal: „Můžu tě aspoň obejmout?“ Nikola zamumlal cosi o tom, že má děsnou opici.

Linda navrhla, aby se šli projít, a Nikola si tak mohl v klidu odpočinout.

Kráčeli ulicí Linavägen podél vody směrem k přístavu s loďkami. Koše na odpadky přetékały krámy po pařících studentech.

„Teddy, chci se ti omluvit za to, co jsem řekla, když jsme spolu mluvili naposledy. Že chci jenom, aby Nikola *nebyl* jako ty.“

„To je v pohodě. Netrap se tím.“

„Ale mě trápí on. Jestli ho znova zavřou, tak už to nezvládnou.“

„Něco mu snad během toho posledního roku docvaklo.“

„Já nevím. Co kdyby sis s ním promluvil? Jsi jedinej, koho poslouchá.“

Možná měla pravdu. Ale i tak – musí spolu přece umět fungovat i bez něj, jinak to nikdy klapat nebude.

Přesto: má povinnost jim pomoci. Sejit se s Nikolou, strávit s ním nějaký čas, pokusit se mu sehnat bydlení, práci. Jenže jeho synovci bylo právě devatenáct. Nikdo, kromě něj samotného, za něj jeho život žít nemůže.

Teddy se osprchoval. Když vyšel z koupelny, všiml si, že má na mobilu nepříjatý hovor – volala mu Emelie. Její jméno na displeji svého telefonu viděl poprvé po víc než roce.

Poslechl si zprávu na záznamníku. Její jasný hlas: „Zavolej mi co nejdřív. Je to důležité.“

Samozřejmě, že se jí ozve zpátky. Jenom nedokázal přijít na to, co po něm může chtít.

Naposledy na ni narazil ve výtahu v advokátní kanceláři Leijon. V jedné ruce držela tašku na notebook a nejdřív se snažila chovat jako běžný návštěvník nákupního centra Mörby: dívala se jinam a předstírala, že tam Teddy není. Což se dělalo poměrně těžko, když jeden z nich stál v otevřeném výtahu a ten druhý přímo před ním.

„Ahoj, Emelie. To je doba, co jsme se neviděli.“

Vystoupila z výtahu a otočila se, jako by chtěla zabránit hrozícímu nebezpečí, že se ho dotkne.

„No jo, jak se máš?“ zeptala se ve chvíli, kdy Teddy nastupoval do výtahu.

„Moc fajn. A ty? Hodně práce?“

„Já mám vždycky hodně práce.“

Teddy podotknul: „Neber si toho tolik, jsi trochu pobledlá.“

„*Transparent lawyer*, začínám být průhledná, to tady není nic neobvyklého. Slibuju, že tě nebudu na chodbách strašit.“

Teddy zmáčkl tlačítko s číslem patra. Dveře mezi nimi se zavřely. Ve výtahu zřetelně cítil její vůni. Připomínala mu citron.

Za případ Fredrica McLouda si vyžádal šedesát tisíc. Po stržení povinných odvodů zaměstnavatele a daně mu Leijon Právní služby vyplatily méně než polovinu. I tak se z toho dalo dva měsíce žít, nepotrpěl si na žádné výstřednosti. Magnus Hassel byl s „operací“, jak to nazýval, velmi spokojený.

Teddy včera podal zprávu.

Největší cenu pro ně měl důkazní materiál. Teddy na svůj telefon natočil videonahrávku s předáním tašky. Žena viděla, že igelitku nesl McCloud. A nakonec v butiku, kde se oba tísnil: Teddy si stihl obsah krátce prohlédnout a navíc i nabrat nějaký ten gram do uzavíratelného sáčku – kvůli analýze.

„Předpokládám, že se žádnéj obchod neuskuteční? Váš klient teď McCloudův podnik asi sotva koupí.“

Magnus se uchechtl. Jeho zájem o umění zřejmě v poslední době dosáhl stavu naprostého amoku. Na polici za ním stálo cosi, co patrně představovalo žíhaně zelenou vagínu z plastu a mramoru.

„Teddy, Teddy, vy jste v tomhle světě nováček. Samozřejmě, že obchod proběhne. Od vašeho zásahu šance enormně vzrostly.“

Nechápal. Právě nasbíral dostatek materiálu, aby si generální ředitel Fredric McCloud šel minimálně na dva roky sednout za tytéž mříže, za kterými si on sám užil až až.

„Fredric McCloud je zcela mimořádně talentovaný generální ředitel,“ pokračoval Magnus. „Jediný rozdíl, díky znalosti poskytnuté vámi, bude, že náš klient zaplatí za jeho společnost o dvě stě milionů méně.“

„Něco jako vydírání?“

„Leijon své klienty nikdy nenechá na holičkách. To si pamatujte, Teddy. Vidíme-li příležitost k lepšímu obchodu, je naší povinností ji popadnout za pačesy. Říkal bych tomu vyjednávání, to se při obchodování dělá.“

A nejmíc člověk docílí, čím víc se toho dopídí. Vidíte, já už i rýmuji.“

„Vzala jsem obhajobu mladého muže podezřelého z vraždy,“ vychrlila ze sebe Emelie, když jí Teddy konečně zavolal zpátky. Zněla napjatě.

„Já nevěděl, že se takovouhle právníčinou zabýváš. To ti dohodil Magnus?“

„Ne, ani nikdo jiný z kanceláře. Vyžádal si mě sám, ale celé to působí vážně podivně.“

„A tys to vzala?“

„Ano, vždyť to povídám! Ale jako *nezávislá* advokátka.“

Teddy nezávislého obhájce, kterého by si zvolil sám, nikdy neměl. Většinou si je mohli dovolit jenom zazobanci.

„Kdo to platí?“

„Nikdo. Rozhodla jsem se to vzít pro bono, ve Švédsku máš přece jen dvě možnosti obhajoby. Zvoleného obhájce a nutnou obhajobu, ex offa.“

„Já vím, ale proč...?“ Pak mu to došlo. „Kancelář o tom, žes ten úkol vzala, neví, že ne? Není to veřejný.“

Pauza. Emelie se nadechla.

„Přesně tak,“ potvrdila Emelie. „Nikdo se nic nedozví, dokud to nebude uzavřené. Ten podezřelý se jmenuje Benjamin Emanuelsson. Víš, kdo to je?“

Emanuelsson.

Nahlas se zeptal: „Můžu ti zavolat za pár minut?“

Harenský park. Sobota. Teddy tu byl před čtyřmi měsíci, ve výroční den smrti Matse Emanuelssona.

K metru chodili vždycky tudy: sourozenci Emanuelssonovi. Na zemi mezi houpačkami a kontejnerem na písek ležel bílý a čistý sníh, zatímco na štěrkové cestě ho posypávali.

Dětské brouzdaliště naplnilo zmrzlé listí. Teddy toho o oné sebevraždě moc nevěděl. Chtěl tu však dneska počkat. Zjistit, jestli tudy někdo nepůjde.

Sníh vířil. Téměř se zdálo, jako by se valil dopředu, jako neprostupná mlha, zvedající se ze země, která ho chtěla spolknout i se všemi jeho vzpomínkami.

Teddy Matse Emanuelssona unesl. Za tenhle zločin ho odsoudili a on si odseděl osm let za mřížemi. Uprostřed doby výkonu trestu mu Sara oznámila, že si Mats vzal život.

Sara: snažil se na ni nemyslet – pořád ještě nevěděl, proč to dopadlo tak, jak to dopadlo. Věděl jen, že tu něco nehrálo. Zničekonic s ním přerušila veškerý kontakt.

Tušil jen přibližně, čím vším si Mats musel během únosu projít, něco viděl na vlastní oči a především slyšel, jak události během soudního přelíčení při procesu s Teddym popisoval sám Mats. Nepřekvapovalo ho, že to Matse srazilo na kolena. Jeho sebevražda ho nešokovala natolik, aby se tím dennodenně užíral. Dokud mu Loke Odensson, dávný kumpán z basy, toho času počítačový guru, nezavolal a neoznámil, že Teddy měl za úkol Matse Emanuelssona unést jen proto, že ho chtěli umlčet nějakí przniči děti. Že měli strach z informací, které Mats získal z jakéhosi pevného disku. Teddy to dělal jen pro peníze, o zbytku neměl ani ponětí. Ale to nehrálo roli. Ne teď. On, Teddy, pomáhal predátorům.

Čtyři hodiny stál ve sněhu.

Nakonec se objevili, oba dva, možná zrovna na cestě k přátelům. Viděl je přicházet po šterkové cestě. Mladík a náctiletá dívka. Museli to být Benjamin a Lillan. Matsovy děti. Teddy se kousek stáhl. Nevšímal si ho. Pravděpodobně ho nepoznávali, nemohli čekat, že tu

potkají muže, který seděl osm let ve vězení za únos jejich otce.

Dohnal je.

„Počkejte.“

Otočili se současně.

„Jsem Teddy Maksumič. Nebojte se.“

Lillaniny oči budily dojem, jako by se jí chystaly z obličeje vyskočit. Sahala po mobilním telefonu, možná měla v úmyslu zavolat policii. Benjamin udělal krok směrem k němu, jako by ji chtěl ochránit. Přesto se nehnuli z místa.

„Chci vám jenom říct, jak moc je mi líto, co jsem provedl Matsovi. A kdyby šel čas vrátit zpátky, udělal bych všechno pro to, aby se to nikdy nestalo,“ pronesl Teddy.

Odmlčel se, aby se ujistil, že ho poslouchají, že mu rozumějí.

„Nevěděl jsem, co po něm chtěj, a nikdy jsem mu neublížil. To ti ostatní. Já vím, není pro to žádná omluva. Unesl jsem vašeho tátu. To už mi nikdo neodpáře.“

Promyslel si jen to, co jim poví, dál už jeho úvahy nesahaly, neměl plán, co udělá pak. Všichni tři stáli chvíli tiše, jako by byli nesmělé děti číhající na vhodnou příležitost, až se odsud budou moct vytrazit.

Po chvíli promluvil Benjamin: „Proč jste nás vyhledal?“

„Protože mě podrazili.“

Pak už Teddy nepřišel na nic, co by řekl. Lehce se uklonil a vydal se pryč.

A teď, o čtyři měsíce později: Benjamin – podezřelý z vraždy. Tomu klukovi bylo dvanáct, když mu Teddy unesl tátu. Dneska mu táhlo na dvaadvacet. A vyžádal si Emelie jako svoji advokátku.

Znělo to tak prapodivně, že to snad ani nemohla být pravda. Ale Emelie by si nic takového nevymyslela.

Co se mohlo stát?

7

Nikola se válel v posteli. Ne tak jako při většině propustek: u Chamóna nebo někoho z brášinů. Ne, hezky doma u mámy. Možná tentokrát skutečně doma.

Ležel schoulenej do klubíčka, zabalenej do peřiny.

Měl by zářit štěstím. Žádný zamykání dveří v devět večer. Žádný prohlídky pokoje. Žádný zátahy na chlast, hulení nebo porno. Žádná Sandra, žádnéj Anders nebo další pitomci, co ho akorát provokovali.

A stejně: cejtil se tak zatraceně mizerně. Už potřetí běžel na záchod. Nic v sobě neudržel, kromě špatného pocitu. Nezvládl ani otevřít dveře, když ho přišel pozdravit Teddy.

Neměl zkaženéj žaludek. Nijak zvlášť se nenacpal. Nezdělal nic zkaženého – i kdyby si sebevíc přál, aby příčinou bylo něco z toho. Nemohla za to ani včerejší oslava – tak moc se zase nezžil. Věděl, co to způsobuje.

Je Nikola Maksumič – synovec Najdana alias Björneho alias Teddyho. A teď: svobodnej chlap.

Ale žaludek se mu samou úzkostí obrací naruby.

Včerejší večer: Chamón to vzal vážně. Rozjel to ve velkém, rozhazoval, pozval kámoše. Zamluvil stůl v Yama's Baru na Saltsjöгатan. Chamón, Jusúf, Bello a další čtyři kluci.

Chamón: v luxusní náladě: „Jídlo si každej cáluje sám. Ale na pití vás dneska večer zvu. Slavíme svobodu.“ Nikola přemejšlel, odkud vlastně Chamón bere cash.

Pozorovali holky, flirtovali se servírkama, kecali se známýma. Södertälje zase tak obří není – upřímně, vlastně leží přilepený na Stockholmu jako jedno z velkých předměstí – všichni bahani kolem kulatého stolu patřili k Jusúfovejch hochům. A jakmile člověk patřil do Jusúfovy tlupy, patřil k Isakovi. Ve vzduchu visela aura respektu.

Nachálovali se grilovaným masem z prkýnka, lili do sebe světly.

Chamón po jídle objednal ovocný drinky.

Zamával pětikilem sbaleným do ruličky a sykl, že má karlíka, to že bude stačit pro všechny.

Sebral flašku bublinek a zakřičel: „Moët & Chandon je můj druhý jméno.“

Chamón: nestaral se o nic jinýho než o správnou atmosféru. Vylezl na židli. Vřeštěl tak, že to určitě bylo slyšet i venku na ulici: „*Kas b'houbouk* pro Proroka! Vítej venku.“

Hlavou mu vířily vzpomínky na včerejší večer.

On: bluf, tvrdák jenom na oko, co si tak akorát hraje na to, že je v oucklandu; usmrkanec bez péra.

Co to s ním kurva je? Proč to nedokáže brát jako ostatní kluci? Snadný jako facka. Hodit se do chillu. Hodit se do krutopřísna. Hlavu držet zpříma, zářit sebevědomím.

Má bejt ten nejšťastnější člověk v severní Evropě. Místo toho je z něj přecitlivělej srábek.

Nechápal, proč to prostě nepřejde, už mu krucinál táhne na dvacet. Podvědomě ale tušil, že tohle jen tak nezmizí, v posledních letech to zažil tolikrát. Pařil s klukama. Šel do akcí. Mluvil o tom, že chce vejš, mít víc příležitostí, pracovat na nejnabitějších vloupačkách.

A přitom byl podělanej strachy.

Nikdy to nikomu neřekne. Jak se cejtí. Že na Isakově procesu hlídat nechce.

Že je připosranej slaboch, co by se na to nejradši vydlábnul.

Ostatní kluci se vytratili na záchod vyzkoušet matroš. I Nikola si asi před půl hodinou dal lajnu. Pomalu se dostával z rauše. Stál teď u baru. Sám.

Nějaká holka se vmáčkla vedle něj a snažila se objednat. Barmani ji přehlíželi.

„Pomůžu ti,“ nabídl se Nikola. Horní půlkou těla se přehoupal na bar.

„Ey, kámo. Tahle dáma si chce objednat.“

Kluk za barem zvrátil hlavu a nasadil kdo-si-kurva-myslíš-že-jsi výraz. Pak ten blbeček vytřeštil oči. Přistoupil blíž a přijal dívčinu objednávku, krotkej jako beránek. Nikola se otočil: za ním stál Jusúf.

Holka se jmenovala Paulina a bylo jí teprv sedmnáct. Vlastně tady neměla co dělat, ale nejspíš použila legítimu starší kámošky. Vyprávěla, že si s kamarády udělali v marině u Viksängsvägen večerní piknik a dost pili – sama to nazvala „Párty à la Kikki Danielssonová“.

„Co to jako je?“

„Bib,“ odpověděla Paulina a zachichotala se.

„A co je bib?“ nedal se Nikola.

„Ty nevíš, co je bib?“

„Ne.“

„Bag-in-box, víno v pětilitrový krabici, jódlování, Kikki-párty. Už tomu rozumíš?“

Řehtali se spolu. Paulina měla hnědý oči.

Zeptala se: „Je pravda, že umíš syrsky?“

Hodně jeho vrstevníků v Södertälje ho znalo právě díky tomuhle. Přikývl, byl na tu otázku zvyklej. „Vyrostl jsem s támhletěma týpkama.“

„To je ohromný. Já neumím ani polsky, i když jsou odtamtud oba moji rodiče. A je taky pravda, že ti děda předčítal ruský klasiky, kdyžs byl malej?“

Nikola i tentokrát místo odpovědi přikývnul, ale opatrně. Přemejšlel, odkud to ta holka může vědět. Pak změnil téma. Chtěl si povídat o těch, co přišli s ní.

Rozhlídnul se. Teď: Chamón a další partáci okolo nich kroužili jako hyeny. Všichni čekali jen na chvíli, kdy svou kořist nalomí: zaslouží si dneska večer zasunout. Doufal, že poslední Paulininu otázku neslyšeli.

Nejradši by si tu s touhle holkou zbytek večera jenom tak vestoje povídal.

Tady se totiž schovávala druhá z jeho ohromnejch lží: nebyl jenom podělanej slaboch. On navíc ještě nikdy v životě nesouložil.

Postel se mu zdála nepohodlná. Máma šla s Teddym ven.

Už zejtra se koná soudní proces. Ani on, ani Chamón nedostali přesnej čas nebo místo. Tak to bylo správně – nikdo nesměl až do poslední chvíle nic vědět. Ale teď večer musí Nikola zařídit jednu věc: tvořilo to součást jeho úkolu.

Dneska měl mít praxi u George Samuela. Jenže, upřímně: podle toho, jak mu bylo, si rozhodně zasloužil neschopenku. Kromě toho George Samuels El-service sídlí v Åkersberze, to je do háje víc než hodinu daleko. Jak si jako představovali, že v tý práci bude pokračovat?

Díval se na jednu ze zarámovanejch fotografií na knihovně. Matka zamlada, ve studentský čepici a světlemodrejch letních šatech, vypadala šťastně a děda na ni byl očividně pyšnej. O rok pozděj se narodil Nikola. Z máti jednou, když bylo Nikolovi jedenáct, vypadlo, že tehdy už jí děda tak spokojenej nepřipadal.

„Proč?“ zeptal se jí. „Děda mě přece zbožňuje.“

„Samozřejmě, že tě zbožňuje, víc než cokoli na světě. Ale chtěl, abych šla studovat na vysokou, a myslél si, že ze mě už nic nebude, když jsem měla dítě tak brzo.“

Nikola si pamatoval, co na to odpověděl: „Dvacet není brzo, mami. Uvidíš, až bude dvacet mně. To už mi nejspíš bude patřit celý Södertälje.“

Dokonce i před vlastní matkou blušoval.

Kolem třetí se k němu dopotácel Chamón. Už zavírali. Holka, Paulina, odešla asi před hodinou.

„Ta do tebe byla úplně udělaná. Pročs ji neodtáhnul domů?“

„Nevím.“

„Neva. Protože my valíme dál. Párty pokračuje.“

Nikola nechápal, co tím myslí. V Södertälje měly po třetí ráno otevřeno jenom kluby fungující načerno – tam se ale nechodilo za kalením, tam frčel poker nebo kostky.

„O čem to mluvíš? K tobě domů, nebo co?“

„Ne, ani hovno. Vždyť jsem ti říkal, že jsem pro tebe na dnešní večer přichystal speciální efekty. Tak jdem.“

Skoro všichni ostatní už to zabalili. Jedni úplně namol, další totálně zhulený. Některý z nich si našli jednorázovky. Jusúf odtáhnul hrát karty do Bårsty. Ale Bello zůstal a čekal na ně venku.

Lidi se zevnitř valili ven. Nikola teď vážně toužil po posteli. Byl unavenej, opilej tak akorát a nechápal, co měl Chamón na mysli téma speciálníma efektama.

Bello někam zavolal, pak ještě někam jinam. O pět minut pozděj vyjel z garáže baru ojetej Ford Focus. Chamón otevřel dveře: „Naše soukromá taxislužba.“

Opustili Södertälje. Nikola viděl řidiče poprvé, ale Chamón se s ním očividně znal. Vydali se po dálnici. Deset minut. Pak sjeli u Norsborgu. *Shit* – šoféra jim přece dělával Nikola. Ale dneska večer ne.

„Co jako máme v plánu?“

Chamón se zazubil. „Něco *good*, kámo. Jenom pro tebe.“

Vzduch se ochladil.

Chamón vytáhnul mobil a dal se s někým do řeči: „*We are here now. What is the code?*“

Nikola kámoše pozoroval: všichni se tvářili, jako by právě na losu setřeli nejvyšší možnou výhru.

Výtah nefungoval. Na schodišti byla cejtit moč. Chamónův řehot zněl jako špatně seřízenej moped. Zazvonili na dveře.

Žena, která se objevila ve dveřích, na sobě měla cosi jako župan. „*Welcome,*“ pronesla a objala Chamóna.

Byt: ložnice s kuchyní. Studený zdi. Ze stropu visela osamělá žárovka. Na zemi stálo dvoulůžko a na něm leželo shrnutý prostěradlo. Páchlo to tu dámskou voňavkou a vyhoněnýma pindourama.

Chamón je odvedl do kuchyně a zaklapnul dveře. V očích mu jiskřilo. Ve dřezu ležela hromada špinavejch talířů.

„Oukej, vlítnem na to všichni tři, ale ty, Nicko, jdeš první. A jak dlouho jenom budeš chtít. Udělal jsem s Darinou přísnej *deal.*“

Chamón otevřel dveře kuchyně a postrčil Nikolu ven. „*Gratuluju, brášine.*“

Zabouchli za ním.

Žena seděla na kraji postele. Když si ji prohlížel víc zblízka, nevypadala ani o den starší než on. Rty měla namalovaný narůžovo, na nohách boty s vysokýma podpatkama. Tmavý oči a odbarvený vlasy s minimálně pěticentimetrovýma zrzavýma odrostama. Působilo to divně: jehly v kombinaci se županem.

„*So, you are Nikola?*“

„*Ás.*“

„*What do you like?*“

Tváře mu hořely. Stál metr od děvky. Přepadnul ho pocit, že mu vidí až do hlavy.

„*It is first time?*“

Nikola přikývnul.

„*Sit down.*“

Posadil se na druhou stranu postele. Darina se posunula k němu. Na rameni ucítil ruku. Začala mu masírovat záda.

Chtěl prostě pryč, ale netušil, jak to říct. Z nějakýho důvodu si vzpomněl na svýho strejdu: obrázek z návštěvní místnosti ve vězení. On s Lindou na dvouhodinový audienci. Bylo mu možná čtrnáct. Teddy tehdy prohlásil: „Pokaždý, když sem přijdete na návštěvu, si odsud s sebou kousek ze mě odnesete. A za to vás mám rád.“

Odseděl si v base osm let a Nikolu napadalo, jak to vlastně dělal se ženskýma.

Po několika minutách ho Darina chytila za ramena prudčejc a otočila ho k sobě. Sundala si župan. Světlo tady uvnitř bylo mizerný. Její tělo vypadalo našedle. Prsa měla malý, jako dva pravidelný trojúhelníčky.

Položila se na postel, přímo proti němu, a vytáhla tubu lubrikačního gelu.

„*I help you,*“ ozvala se.

Nikola si tubu vzal. Klečel na posteli. Rozepnul si džínsy. Na chvíličku zavřel oči.

V ten moment se rozletěly dveře. V nich se objevil Chamón.

„*Abri,* sorry, jestli ruším akorát v nejlepším, ale něco se podělalo.“

Nikola si kalhoty zase zapnul.

Chamón vyhrknul: „Musíme vypadnout. Jusúf se v Bårstě dostal do problémů. Nějakej sráč mele něco o tom, že Jusúf podvádí. Musíme mu vyrazit na pomoc.“

Nikola slezl z postele.

Připadalo mu, že se kymácí.

Policejní útvar pro Stockholmský kraj
Rozhovor s informátorem, přezdívka „Marina“,
11. prosince 2010
Pověřená osoba: Joakim Sundén
Místo: Obchodní centrum Älvsjö

MEMORANDUM 2 (ČÁST 2)

Přepis rozhovoru (pokračování)

JS: Vyprávěl jste, že jste měl v roce 2005 problémy s hraním a že vám Sebbe vyhrožoval, abyste mu do dvou týdnů vrátil tři miliony korun.

M: Pořád jsme mimo jakýkoli záznam nebo protokol, předpokládám?

JS: Naprosto. Náš rozhovor poslouží jen pro mou potřebu, abych získal podklady. Informujete pouze mě, nikoho jiného. Vaše jméno znám jen já a poskytuji vám imunitu. A chci po vás, abyste popsal všechno, co vás napadne.

M: Fajn, fajn. Tak já se tedy pokusím.

Neměl jsem ponětí, kde bych mohl Sebbovy peníze sehnat. I kdybych měl v klubu a na internetu své nejlepší dny, nepovedlo by se mi to. Nikdy jsem v tak krátké době nevyhrál ani desetinu té částky. Musel jsem se o to ale pokusit.

Nechal jsem si napsat neschopenku, seděl jsem doma a celé dny hrál – z nějakého důvodu se mi do klubu moc nechtělo, cítil jsem se před kamarády trapně. Zaregistroval jsem se pod novými uživatelskými jmény, aby si nikdo z těch, koho jsem v tomhle světě znal, nevšiml, že se na stránkách pohybuju tak často.

Dny ubíhaly. Doufal jsem, že si to Sebbe rozmyslí, dá mi víc času, ale ani se mi ho nepodařilo zastihnout.

Už jsem v životě hrál leccos, ale nikdy nic tak šíleného jako to, do čeho jsem se pustil tenkrát. Riskoval jsem jako nikdy předtím, na úrovních, o kterých se mi předtím ani nesnilo,

Omahu jsem hrál jenom ve variantě pot limit, nejčastěji proti Číňanům a Američanům. Výhry kolísaly. Jeden den jsem udělal šedesát tisíc eur. Další den jsem třicet tisíc prohrál.

Hry většinou rychle zapomínám. Jednu si ale budu pamatovat už navždy. V jedné herně pot limitu jsem nakonec bral asi milion švédských korun. Stránka se jmenovala Poker Kings. Zažil jsem nejláznivější rozdání na světě, v navyšování jsme neznali míru. Když jsem dostal do ruky, měli jsme každý hromádku žetonů v hodnotě padesáti tisíc eur. Já měl big blind, ten teď ležel na tisíci eurech. Všichni, co hráli, se spokojili se small blindy. Já jsem dorovnal, měl jsem D7 v kárech. Flop byl AD4 s dvěma káry. Druhý hráč, přihlášený pod přezdívkou Balrog666, dorovnal a já začal zvyšovat jako smyslů zbavený, deset tisíc eur. Byl jsem si nevím proč naprosto jistý, že moje dáma bude stačit, protože Balrog666 by jinak v preflopu musel navýšit esem, ale věděl jsem, že jakmile by mu něco přišlo, například pár ze čtyřek, bude se držet až do úplné smrti – dotyčný, nebo dotyčná, to často dělával, nadhodnocoval svoje karty. Proto jsem zvyšoval, jak jsem zvyšoval, v nejhorším případě dostanu alespoň těch patnáct set eur, která už ležela v banku. Jenže ten prevít se rozhodl pro *all in*, naprosto nečekaně, přičemž klidně mohl mít v ruce něco jako páreček čtyřek. S Balrogem666 jsem se, jak jsem říkal, setkal už několikrát předtím, většinou si na začátku věřil, nebo věřila, a na konci hrál, nebo hrála, opatrně, jenže někdy taky určitě šlo o šilenej bluff – nedalo se vůbec odhadnout hru, protože Balrog všemi svými žetony sešlápl plyn až k podlaze. Říkal jsem si, jdu do toho, mám jen jedinou možnost. Tak jsem okamžitě dorovnal poslední sázku o dalších čtyřicet tisíc eur. A Balrog666 odkryl dvojité eso. Naprosto šílené. Vyznáte se v pokeru?

JS: Jen povrchně.

M: Šance, že ten šmejd sedí na dvojitém esu, se rovnala téměř nule, už jenom proto, že před flopem nikdo nezvyšoval. Ale Balrog mě podrazil. Udělalo se mi neskutečně zle.

Málem to se mnou praštilo. Co si počnu? S největší pravděpodobností jsem právě prohrál všechno, co se mi za poslední dny podařilo nasbírat.

Zadržel jsem dech, zavřel oči.

A pak přišla čtvrtá společná karta. Kárová. Chápete?

JS: Ne.

M: Ty karty, které jsem měl v ruce, byly přece dvě káry. Ve flopu byly další dvě káry. A teď se objevila ještě jedna kárová karta. Měl jsem barvu. Pokud se board nespáruje na riveru, páté společné kartě, půjde ten balík za mnou.

JS: A jak to dopadlo?

M: Přišla plonková šestka. Bral jsem všechny peníze. Milion korun.

JS: Páni.

M: Ano, bylo to úžasné. Skoro jsem začal věřit, že Sebbeho požadavkům dostojím.

Ale moc dní už mi nezbývalo a nemohl jsem se spoléhat, že budu mít celou dobu stejné štěstí. Tak jsem začal přemýšlet i o jiných možnostech. Nejprve jsem se snažil přes internetový Blocket prodat naše auto, měli jsme Renault. Přišlo se na něj podívat několik zájemců, ale sto tisíc jim připadalo moc. Snížil jsem cenu na devadesát tisíc a v ten moment se objevili lidé, kteří ho chtěli koupit za osmdesát.

Prodal jsem staré stereo a naši loď z chaty. Dokonce jsem odtamtud do bazaru odvezl i sedací soupravu a židle. Samotný dům a pozemek jsem ale stěrelit nemohl, ty jsem totiž nechal napsat na Cecilii. Prodal jsem své fondy u Nordey. Navýšil jsem si u banky hypotéku o dalších tři sta tisíc korun – víc to nešlo, náš byt byl už tak šíleně zatížený. Pak mi ještě Blue Step půjčili dvě stě tisíc na devítiprocentní úrok, jako ručení si vzali poslední zbývající procenta na bytu.

U KonsumentKreditu a Collectoru jsem si zařídil běžné spotřební úvěry, říkal jsem si, že když jejich formuláře vyplním současně a zašlu jim je v tentýž den, možná si nestihnou všimnout schválení toho druhého, a přiklepnou mi tak větší

částku. Požádal jsem dva své nejlepší spoluhráče, Bosseho a Boguslawa, aby mi půjčili. Viděli na mně, že je to vážné, ale nikdy jsem jim neprozradil, na co ty peníze potřebuju.

Zbývaly mi dva dny a já nahrál skoro jeden a půl milionu, skoro osm set padesát tisíc jsem sehnal tím, že jsem prodal vlastní život a zadlužil rodinu. A pořád ještě to nebylo dost. Sebbe chtěl své tři miliony na dřevo.

A tak jsem započal svou osmačtyřicetihodinovou jízdu. Rozhodl jsem se pustit se v noci do skutečně vysokosázkových místností a nedávat si žádnou pauzu. Cecilii jsem oznámil, že mám v práci nanejvýš důležitou záležitost a že na tom budu muset sedět celou dobu, dva dny bez přestávky. Ona takovéhle pracovní nasazení nechápala – byla referentkou na krajském úřadě.

„Ale vždyť jsi byl nemocný,“ namítla a položila mi ruku na čelo. „Už nemáš horečku?“

Nechtěl jsem jí dál lhát. Zároveň jsem ale přece nemohl říct, jak to doopravdy je. Odstrčil jsem její ruku.

„Ještě mi není nejlíp. Ale tohle prostě musím udělat. Za chvíli je léto, a jestli tohle zvládnu včas, slibuju, že nám letos prázdniny prací kazit nebudu. Možná byste mohli na chalupu vyrazit už teď?“

Cecilia se široce usmála. Dělávala to, když mi tak docela nevěřila, ale přesto chtěla ukázat, že mě chápe.

„Dobře, slibuješ? Celé čtyři volné týdny s námi přes léto?“

Políbil jsem ji na čelo. „Určitě,“ prohlásil jsem a snažil se znít vyrovnaně.

Otevřel jsem si čtyři různá okna současně, na každé ze stránek dvě pokerové místnosti. Tolik partií jsem nikdy předtím nehrál, jinak bych to však nestihl. Připravil jsem si do zásoby kafe, energetické tyčinky a nápoje. Spal jsem tři hodiny uprostřed dne a dvě hodiny brzy ráno, abych co nejvíc sladil čas s největšími hráči v USA. Jednou za hodinu jsem si zvlhčil oči kapkami, pil jsem ohromné množství vody. Do

každého šálku kávy jsem si nasypal pět lžiček cukru, na hi-fi věži mi hrály Beethovenovy sonáty a na počítači jsem si nastavil budík, aby mi jednou za hodinu připomněl, že mám na minutu vstát a protáhnout si záda a paže. Křeč do ruky nebo zablokovaná záda by právě teď znamenaly katastrofu.

Nikdy v životě jsem nehrál lépe ani intenzivněji. Jako bych najednou zúročoval všechny své dosavadní zkušenosti a matematické znalosti. Všiml jsem si vzorů v nejzazších základech samotné hry, které mi nikdy předtím nedocházely. V postupech spoluhráčů jsem viděl struktury, které by mě tam dříve ani nenapadlo hledat. Pochopil jsem vlastní jádro Omahy, srdce hry. Nad všemi ostatními jsem měl navrch.

Jenže čas ubíhal stejně rychle, jako mizely energy drinky, které jsem do sebe klopil. Přestal jsem se jednou za hodinu zvedat. Nebyl na to čas. Ten večer měl přijít Sebbe.

Zbývalo mi vyhrát čtyřicet tisíc eur, asi čtyři sta tisíc švédských korun.

Pak se najednou v jedné z místností objevil, i když to možná byla žena, Balrog666.

Pochopil jsem, že tohle je má šance. Určitě se nemohl dočkat, až vyhraje zpátky všechno, co před týdnem prohrál. Bude hrát vysokou hru a přesně to jsem potřeboval.

Nedávalo to smysl. Oba jsme riskovali jako začátečníci, přesto jsem celou dobu jednal s novým pocitem, že jsem tomu přišel na kloub. Pocitem, že moje úroveň ostatní vysoko převyšuje.

Po dvou hodinách jsem si na konto připsal dalších asi sto tisíc korun. Suverénně. Ale ještě jsem se nedostal k cíli.

Fungoval jsem na kofein, cukr a obyčejnou vůli. Z očí mi teklo, v hlavě bušilo. Kašlal jsem na čurání, i když mi močový měchýř málem praskl. Adrenalin, který se při dobré hře vyplavuje, se nesmí podceňovat.

Všiml jsem si, že Balrog se začíná chovat čím dál tím méně opatrně. Když zbývala půlhodina, už jsme v jedné z partií sázeli jen on a já.

Měl jsem šanci vyhrát poslední drobné, které jsem potřeboval. Pak bude po všem. Vypnu počítač, počkám na Sebbův telefonát, lehnu si a budu jenom spát.

V tu chvíli se objevila příležitost. Okamžik, který jsem nemohl nevyužít, vrhl jsem se do něj *all in*. Před očima jsem viděl, jak mi po zaplacení Sebbovi ještě několik stovek tisíc zbude. Jak budu schopný splatit dluhy přátelům a možná i dokoupit nábytek na chalupu.

Ale místo toho, abych si polepšil, jsem víc než čtyřicet tisíc eur prohrál.

Umřel jsem.

Hodinu na to volal Sebbe.

„Máš moje prachy?“

„Rozhodně. Skoro. Mám v podstatě tři miliony. Dej mi ještě jeden den, zařídím to.“

„Matsi, co z toho jsi nepochopil? Chci zpátky všechny svoje peníze. A dostanu je dneska večer, teď.“

Cvaknutí na druhé straně sluchátka znělo v mých uších jako výstřel z pistole.

O deset minut později někdo zazvonil u dveří.

Byl jsem upřímně rád, že Cecilia s dětmi odjela pryč. Podíval jsem se kukátkem. Stál tam on: Sebbe. Vedle něho Maxim.

„Jakpak tohle vyřešíme?“ Nic víc poté, co vešel do mé předsíně, neřekl.

Měl oči jako žralok. Pamatuju si, že jedna moje noha se nekontrolovaně rozklepala. Ale pak jsem se zhluboka nadechl.

Dostal jsem nápad.

Bylo deset večer. Tím začal můj nový život – ten, kvůli kterému tady teď, po více než pěti letech, sedíme.

Toto memorandum pokračuje samostatnou nahrávkou.